Η ΕΘΝΙΚΗ

ΧΑΡΑ

ΕΤΟΣ Α΄ ΑΡΙΘ. 13 — 1 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1914

Πρὶν ἔλθῃ ὁ Κύριος ἡ Ἁμαρτία ἔπνιγε τὴν Ἀθωότητα
καὶ ὁ κοσμος ἦτο δοῦλος τοῦ Κακοῦ

ΕΤΟΣ Α^ον—ΑΡΙΘ. 13
ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 10
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΡΙΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ—ΜΕΤΩΝΟΣ
ΑΘΗΝΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
Ἐσωτερικοῦ..... Δραχ. 5
Ἐξωτερικοῦ..... ....φρ. 10
Ρωσσίας..... ρούβλ. 5
Ἀμερικῆς..... δολλ. 2 1)2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΧΡ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ● ● ● ● ● ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ ΧΑΡΗΣ ΕΠΑΧΤΙΤΗΣ

ΤΑ ΠΑΘΗ

Ἐκεῖ θὰ ἐχρειάζοντο τριαντάφυλλα.

Μεγάλα ὠχροκόκκινα τριαντάφυλλα.

Ἔτσι παρόμοια ὅπως ἐπάνω εἰς τὸ καθημαγμένον σῶμα του, ἔτσι ὅμοια ὅπως ἐπάνω εἰς τὸ ταλαιπωρημένον σῶμα του...μεγάλα ὠχροκόκκινα τριαντάφυλλα....

Καὶ θὰ ἐχρειάζετο ἀκόμη ἕνας θρῆνος, θὰ ἐχρειάζετο ἕνας θρῆνος ἐπιτάφιος. Ἔτσι ὅμοια ὅπως ἐπάνω ἀπὸ τὸν τραγικόν του θάνατον, ἔτσι ὅμοια ὅπως ἐπάνω ἀπὸ τὴν γλυκεῖαν καὶ θλιμμένην του ὄψιν.

Θὰ ἐχρειάζοντο τριαντάφυλλα!..
Μεγάλα ὠχροκόκκινα τριαντάφυλλα !...

Ἐκεῖ εἰς τὴν πράσινην ἐκεῖ εἰς τὴν ἀνθίζουσαν, ἐκεῖ εἰς τὴν φιοροπλημμυρισμένην καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν ἀχνίζουσαν ἀπὸ ἅλικον αἷμα Ἠπειρον.

Θὰ ἐχρειάζετο ἕνας θρῆνος νὰ φθάνῃ μέχρι τοῦ οὐρανοῦ, ἕνας θρῆνος ἀπὸ χιλιάδες στόματα, μία κραυγὴ ἀπελπησίας, ἕνας βόγγος, χίλιοι, στεναγμοί, γόοι καὶ ὀδυρμοί, κλάματα, ποταμοί δακρύων.

Καὶ θὰ ἐχρειάζοντο τριαντάφυλλα...

Μεγάλα ὠχροκόκκινα τριαντάφυλλα ὅπως ἐπάνω εἰς τὴν χλωμήν του ὄψιν, ὅπως γύρω ἀπὸ τὸ κουρασμένον καὶ τυραγνισμένον του σῶμα.

Τεράστια βαθυκόκκινα τριαντάφυλλα...

Νὰ ἔτη παθῶν, καὶ αἰῶνες παθῶν.

Σταυρώσεις καὶ διωγμοὶ καὶ ἀρπαγαί, καὶ βιασμοὶ καὶ φρίκη.

Σήμερον τὸ Τουρκικόν, τὸ ἀνίερον τέρας, αὔριον οἱ Ἀλβανικοὶ λύκοι.

Ὢ θὰ ἐχρειάζετο ἕνας ἀτελείωτος ἐπιτάφιος θρῆνος διὰ τὴν Ἠπειρον, ἕνας θρῆνος ἀτελείωτος ἐπάνω ἀπὸ τὰ εὐγενικὰ θύματα τῆς Ἀλβανικῆς θηριωδίας.

Ἕνας θρῆνος χωρὶς τέλος, ἀπελπιστικός, τεράστιος, ἕνας θρῆνος καὶ μία πλημύρα ἀπὸ μεγάλα, ἀπὸ βαθυκόκκινα τριαντάφυλλα ἔτσι παρόμοια ὅπως ἐπάνω εἰς τὸ σῶμα ἐκείνου ἔτσι ὅμοια ὅπως ἐπάνω ἀπὸ τὴν σβύνουσαν ὄψιν του.

Ε. Χ.

ΠΑΛΑΙΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(ΕΙΣ ΠΡΟΫΠΑΝΤΗΣΙΝ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ)

Ὁ Προφήτης Ἠλίας, τὸ πένθιμον καὶ μελαγχολικὸν μοναστῆρι, ποῦ ἐγείρεται ἀνάμεσα εἰς τοὺς βράχους ἔξω ἀπὸ τὸν Τύρναβον, ἀντήχησε τὸν τελευταῖον κανονιοβολισμόν, τὸν ριφθέντα ἀπὸ τῶν ὑψωμάτων τοῦ Γκριτζόβαλι.

Καὶ ἐσώπησαν ὅλα.

Ἕνα πένθος βαθύ, βαθύτατον, μαζὺ μὲ τ' ὀ σκιὰς τῆς νυκτός, ποῦ ἐξώρμησαν καὶ ἐχύθησαν ἔξω, ἐκάλυψε τὸ στρατόπεδον τὸ κουρασμένον τώρα καὶ ἤρεμον.

Ὁ λόχος μου κατηυλισμένος εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Προφήτου Ἠλία ἐπανηγύριζε τὰ προεόρτια τοῦ ὡραιοτέρου θανάτου.

φρουρὸς τῆς σημαίας.

Αἱ λόγχαι καρφωμέναι εἰς τὰ ὅπλα ἔμοιαζαν μὲ χίλια ἀκοίμητα ὄμματα, ὄμματα λάμποντα καὶ προσηλωμένα εἰς τὴν σημαίαν.

Ὅλοι ἐκοιμήθησαν.

Μόνον τὰ ὅπλα ἀγρυπνοῦσαν....

Πῶς ἐλιποτάκτησα.

Ἦταν ἡ πρώτη βραδυὰ ποῦ θὰ ἐκοιμόμουν ἐπάνω εἰς ἕνα βράχο ποῦ εἶνε καρφωμένη ἡ σκηνή μας, βραδυὰ γιομάτη μελαγχολία καὶ πένθος ἄλυτον, βραδυὰ μὲ τερατώδεις σκιάς, ἁπλωμένας ἐπάνω εἰς τὸ στρατόπεδον,

Νύχτα ποῦ δὲν θὰ λησμονήσω ποτέ μου.

Ἐτρύπωσα μέσα εἰς τὴν σκηνὴν τὴν λιανιζομένην ἀπὸ τὸν βραδυνὸν ἄνεμον, καὶ ἐκυλίσθηκα ἐπάνω εἰς τὸ ξηρὸν χῶμα μὲ τὴν αὐτὴν ἡδονὴν ποῦ θὰ ἐκολυμβοῦσα εἰς τὴν ἀπαλωτέραν μέταξαν.

Ἕνα φαναράκι σκονισμένο ἔχυνε ἀπὸ τοῦ μέσου τῆς σκηνῆς τὸ ἀρρωστον φῶς του καὶ ἐφώτιζε τὰ κίτρινα πρόσωπα τῶν στρατιωτῶν, τῶν κοιμωμένων καὶ τὸν ὁρμαθὸν τῶν κρεμασμένων ὅπλων.

Ὁ ὕπνος μοῦ ἐσφάλισε τὰ βλέφαρα, ὕπνος βαρύς, μολύβδινος ὕπνος, χωρὶς κανὲν ὄνειρον, σκοτεινὸς ὅπως ὁ θάνατος.

Ἔτσι ἐκοιμήθηκα γλυκά.

Ὁ πόνος ἐκεῖνος μ' ἔκαμε νὰ λησμονήσω ποῦ εὑρίσκομαι καὶ τί εἶμαι καὶ τὸ πρωΐ, πρωΐ, μόλις τὰ γαλανὰ χαράγματα ἐνόθευσαν τὸ χνμένον εἰς τὸν ὁρίζοντα σκότος, ἄνοιξα τὰ μάτιά μου καὶ ἐκύτταξα γύρω μου μὲ ἀνήσυχα βλέμματα.

Ἔξω μιὰ αὐγὴ ἀπριλιάτικη γλυκειὰ ἐρρόδιζε καὶ τὴν ἀτελεύτητον βουνοσειρὰν καὶ ἔσμιγον ἀκτίνων ξανθὸς κόμος μὲ ἀδαμάντινα δάκρυα καὶ πρωτόβγαλτα ρόδα καὶ κελαδήματα πτηνῶν.

Κάτι πουλάκια χοροπηδοῦσαν ἔξω ἀπὸ τὴν σκηνήν μου καὶ τραγουδοῦσαν, τραγουδοῦσαν ἀμέριμνα.

Ἐμέθυσα.

Καὶ ἀπὸ τὴν μέθην μου ἐκείνην ἡ συνείδησις μ' ἐγκατέλειπε.

Τὰ ἐλησμόνησά ὅλα καὶ χωρὶς κανεὶς νὰ μὲ ἰδῇ ἀτεχαιρέτησα τὴν σημαίαν καὶ τὰ ὅπλα μου καί.., ἔφυγα !.. ἔφυγα !...

Καὶ ἐπέταξα ἐπάνω καὶ ἐκολύμβησα εἰς τὸν αἰθέρα καὶ ἠγάπησα καὶ ἐμέθυσα καὶ...

Ἀκούεται ἡ πρώτη κανονιά.

Καὶ εὑρίσκομαι ξαπλωμένος μέσα εἰς τὴν σκηνήν μου καὶ μουρμουρίζω:

Ὤχ ἀδελφὲ, πρωΐ πρωΐ νὰ σκοτώνονται. Ὄρεξι ποῦ τὴν ἔχουν.

Ἀλλὰ δευτέρα κανονιὰ ἔσεισε τοὺς βράχους καὶ ἔπειτα ἕνας συριγμὸς διαβολικὸς ἀκούσθηκε καὶ ἕνα σῶμα φλογισμένον ἔπεσε ἀνάμεσα εἰς τὰς σκηνάς μας.

— Ὅλοι ἀπάνω...Ἀναλάβετε ! ἐφώναξε ὁ διοικητής μου μὲ τὴν αὐστηρὰν φωνήν του.

Τὰ κανόνια τοῦ ἐχθροῦ ἀπὸ τοὺς ὀπισθεν λόφους ἤρχισαν νὰ μᾶς βρέχουν μὲ ὀβίδες.

Ὁ θάνατος ἐν πομπῇ παρήλαυνεν, ὁ διοικητὴς ἀτάραχος καβάλα εἰς τὸ ἄλογό του τὸν ἀνέμενε.

Ὅλοι ἱστάμεθα ἄφωνοι.

Μετὰ μίαν ὥραν, εἰς τὰς ἑπτὰ τὸ πρωΐ, ἡ γραμμὴ ὅλη ἐκαίετο ἀπὸ τὰς φλόγας τῶν πυροβόλων καὶ τῶν ὅπλων.

Τὸ πυροβολικὸν τοῦ ἐχθροῦ ἔπαυσε νὰ βάλῃ ἐναντίον μας καὶ διετάχθημεν νὰ ἀναθέσωμεν τὰ ὅπλα.

Οἱ στρατιῶται ἐσκορπίσθησαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὁμίλους.

Καὶ μεταβαίνομεν εἰς...τὸνθάνατον.

Ὀλίγα βήματα ἀπὸ τὴν ἰδικήν μας θέσιν ἕνα πυροβόλον ὑπὸ τὸν ἀνθυπολοχαγὸν Κουρούκλην ἐδημηγόρει ἐπὶ ὥρας, ἐκσφενδονίζον κατὰ τοῦ ἐχθροῦ τὴν κατασροφήν. Τὴν ὥραν ἐκείνην τὸ αἷμα ἔρρεεν εἰς τὸ Λοσράκι.

Καὶ ἔρρεεν εἰς ποταμούς.

Τὸ Λοσφάκι εἶνε δίπλα μας.

Αὐτὸ ἐπρόκειτο νὰ ἐνισχύσωμεν ἐν ἀνάγκῃ.

Ἀλλ' ἀκόμη καμμία διαταγή.

Εἰς τὰς ὀκτὼ ἀκριβῶς ἀνῆλθον ἐπὶ τῶν ὑψωμάτων καὶ ἐπλησίασα εἰς τὸ μαινόμενον πυροβόλον τοῦ Κουρούκλη.

Μία ἑνωμοτία τὴν στιγμὴ ἐκείνην ἐπρυχώρησε πρὸς τὸ Λοσφάκι.

Ἐξαφνα ἀναγνωρίζω τὸν λοχίαν Γεωρ. Χαραλάμπους, τὸν λοχίαν μου, ἕνα πρωτοτυπώτατον ἄνθρωπον ὑψηλὸν μὲ αἰωνίως πρισμένα μάτια καὶ μὲ ἕνα ψιλούτσιο μουστάκι. Τύπος τελείου ὑπαξιωματικοῦ τού ὁποίου τὸ ὄνειρον ἦτο μία καλὴ μάχη.

Μὲ ἀγαποῦσε πάρα πολὺ καὶ ὅταν μὲ εἶδε μοῦ φώναξε.

—Πᾶμε εἶνε δικοί μας αὐτοί.

Χωρὶς νὰ ἐρωτήσω ποιοὶ εἶνε δικοί μας καὶ ποῦ θὰ πᾶμε τὸν ἠκολούθησα.

Δίπλα μας ἔβαινε μία πυροβολαρχία καὶ εἷς λόχος ἐκ τοῦ τάγματος τοῦ Μιμήκου.

Ὁ λοχίας Χαραλάμπους προηγεῖτο ὀλίγα βήματα ἐμοῦ.

Τὸ μέρος εἶνε ἀνωφερὲς, βραχῶδες ἀπόκρημνον.

Ἀναρριχόμεθα.

Μετὰ πέντε λεπτῶν ἀναρρίχησιν φθάνομεν εἰς ἕνα τουρκικὸν σταθμὸν ἐγκαταλειφθέντα καὶ ὅπου τώρα ἕνας ἀνθυπίατρος παρεῖχεν τὰς πρώτας θεραπείας εἰς τοὺς πληγωμένους.

Τρία βήματα ἀπὸ τὸν σταθμὸν αὐτὸν εἰσερχόμεθα εἰς τὴν ἐπικίνδυνον ζώνην.

Χαῖρε ζωή !...

—Τὴν ἄκουσες ; μοῦ φωνάζει ὁ λοχίας Χαραλάμπους. γελῶν.

—Ὄχι, τί ;..

Δὲν ἐπρόφθασα νὰ τελειώσω τὴν ἀπάντηοιν ὅταν ἕνα σατανικὸν σφύριγμα δίπλα μου μ' ἔκαμε ν' ἀνατριχιάσω. Καὶ ἔκυψα χωρὶς νὰ θέλω τὸ κεφάλι.

Ἦτας ἡ πρώτη σφαῖρα ποῦ ἐπερνοῦσε δίπλα μου καὶ ἐσφύριζε... τὴν ζωήν.

Τί ἀποδοκιμασία !...

Δὲν ἤξεύρω τότε γιατὶ ἔστειλα ἕνα βλέμμα κάτω εἰς τὸ ἀνελισσόμενον πανόραμα, ἐκεῖ μακρὰν ἑνὸς χωριοῦ καὶ διατὶ παρηκολούθησα μὲ ἀνεξήγητον θλῖψιν τὴν ἀεροπλοΐαν ἑνὸς γλάρου.

Τί εὐτυχισμένο τὸ πουλὶ ἐκεῖνο !

Καὶ τί δυστυχεῖς ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι. Ὢ τί δαιμονισμένος αὐτὸς ὁ χορὸς τῶν σφαιρῶν.

Φθάνομεν εἰς τὴν κορυφήν.

Τοὺς πρώτους ποῦ συναντῶ εἶνε κάτι ἀντάρται ποῦ μάχονται γονατισμένοι πίσω ἀπὸ κάτι σχοίνους.

Σύννεφα καπνοῦ κυλίονται σὰν ὄγκος μελανὸς, πελώριος μαῦρος ὄγκος ἀπὸ καταρράκτας πυρός.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

Η ΣΤΑΥΡΩΣΙΣ

Τὸ πρωΐ ἦτο πλέον ἤρεμον. Ὁ ἄνεμος εἶχεν ἡσυχάσει. Ἡ λεπτὴ βροχὴ ἔσταζε κάτω εἰς τὴν χλόην ἀπὸ τὰ φύλλα ποῦ ἐδάκρυζαν. Ἕνα ἤρεμον πρωΐ.....

Τὴν νύκτα ἔκλαψε ἐπάνω στὲς στέγες.

Τὴν νύκτα ἐπέρασε εἰς ραγίσματα λυγμῶν εἰς τὴν σαθρὴν δροφήν. Ἕνας ἄνεμος ποῦ ἔιρεχε μὲ τεράστια βήματα ἔτρεχε κι' ἐζητοῦσε μὲ θρήνους κάτι ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Καὶ ἐξαφνα εἰς τὴν πρώτην κραυγὴν τοῦ ἡλίου ὁ ὁποῖος ἐσηκώθη τρομερὸς ἐπάνω ἀπὸ τὰ βουνὰ καὶ τὰς ὁμίχλας, εἰς τὸν κόκκινον κεραυτὸν τοῦ ἡλίου, εἰς τὸν πρῶτον ὀλολυγμὸν τοῦ μεθυομένου ἀπὸ αἵματα ἡλίου, ἰδοὺ ἡ πομπή, μεθυσμένη ἀπὸ αἵματα καὶ ἀπὸ ἁμαρτίαν, ἰδοὺ ἡ πομπὴ μὲ τεντωμένους τοὺς βραχίονας ὑψηλὰ ὁρίζουσα καὶ βλασφημῶσα προχωρεῖ.

Αἱ ἀσπραπαὶ τοῦ ἡλίου καὶ αἱ ἀσπραπαὶ τῶν λογχῶν.

Ρυάκια ἀπὸ αἷμα ποῦ ἐκυλοῦσαν πλούσια ἀπὸ τὸν γαλανὸν οὐρανόν.

Κάπου μακρυὰ καὶ ἀπόμερα ἕνα σιγανὸ κλᾶμα.

Κάπου ἀὶ ὸ τὸν ἀντικρυνὸν λόφον δυνατοὶ καὶ βαρεῖς οἱ κύποι, οἱ κύποι Θεέ μου, τοῦ καρφώματος δυνατοὶ καὶ ἐπίμονοι καὶ γρήγοροι καὶ ἀτελείωτοι:

Καὶ ἐξαφνα—ὀγαλάζιος οὐρανὸς ἤνοιξε τὸ πελώριον στόμα του καὶ ἐγέλασε μὲ ἕνα σαρκαστικὸν γέλοιο—καὶ ἐξαφνα— τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη καὶ κατερρικπώθη—καὶ ἐξαφνα μία κραυγὴ—ὦ ἦτο ὁ ὑπέρτατος σπαραγμὸς—ἐξαφνα μία κραυγὴ ἔφυγε πρὸς τὰ μελανὰ σύντεφα, ἔφυγε δυνατὴ σὰν ἀσ.ραπή. ἐβρόντισε, ἔκλαψε, ἐφρύαξε.

Μία λεπτή, κόκκινη βροχὴ ρουμπινιῶν ἤρχισε νὰ πίπτῃ. Μία βροχὴ ἀτάραχος εἰς ὅλην τὴν σιωπηλὴν Ἰουδαίαν.

Εἰς τὰς πολλὰς φλεβαρίδα; ἐκείνου ἐσάλευε γο ὰ ὁ θάνατος.

ΧΑΡΗΣ ΕΠΑΧΤ.

Ὁ θάνατος ἔχει ἀφηνιάσει.

Ἡ σφαῖρες τώρα περνοῦν δίπλα μου ἡ μία πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Μὰ τὶς ἐσυνείθισα πλέον.

Καὶ σφυρίζουν, σφυρίζουν μὲ λύσσαν καὶ ἀναζητοῦν στήθη καὶ σώματα.

Ἄρχισα νὰ πιστεύω πῶς εἶμαι ἥρως (!) ὅταν ἕνα πρᾶγμα ἀλλόκοτον, παράξενον ἐρούξε ἀπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου καὶ ἔσχισε μὲ βρυχηθμοὺς τὸν ἄνεμον καὶ ἐκυλίσθη εἰς τὸ κενὸν μουγκρίζων καὶ ἀφῆκε πίσω του μία πυγὴν φλογισμένην καί... ἐχάθη.

Ἐγὼ ἀτισα ἀσυνειδήτως καὶ ἐκάλυψα τὸ πρόσωπόν μου μὲ τὸ χέρι μου...διὰ νὰ φυλαχθῶ!...

Καὶ ὁ Χαραλάμπους, προχωρῶν ἀταραχος πάντοτε μὲ τὴν ψυχραιμίαν του τὴν περίεργον καὶ τὸ γέλοιο τὸ αἰώνιον :

—Ἔλα ντέ...τράβα,...νά !

Καὶ διὰ μιᾶς κινήσεως τῆς χειρός του περιέγραψε τὸν φόβον μου.

ΤΙΜ. ΜΥΡΑΪΤΙΝΗΣ

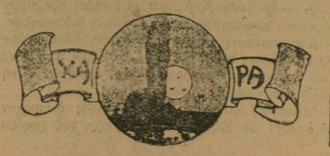

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

Συνέχεια... καλλιτεχνικὴ συνέχεια πάλιν σήμερα τῆς στήλης τῶν ἀθανάτων μας.

Πρῶτος, μικροσκοπικὸς σὰν κατσαρίδα, ὁ κύριος

Ι. ΓΑΛΑΝΗΣ

ὁ Ἕλλην γελοιογράφος, ὁ ὁποῖος κάμνει θαύματα τώρα στὸ Παρίσι μὲ τὰς γελοιογραφίας του.

Δεύτερος ὁ καλλιτέχνης

ΜΑΘΙΟΣ ΜΑΘΙΟΠΟΥΛΟΣ

ντοῦρος, ἀλύγιστος, ὑψηλότατος, μεγαλοπρεπής, λὲς καὶ πιτᾶ ἐπὶ ἐκαμμυρίων, κατὰ γελοιγραφίαν τοῦ α..Στ. Ξενοπούλου.

Ο ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ

Χωρικός τις εἶχε ψιττακόν τινα ὅστις εἰς κάθε πρὸς αὐτὸν ἐρώτησιν ἀπήντα : «Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία περὶ αὐτοῦ.»

Ἡμέραν τινὰ ὁ χωρικὸς ἔχων ἀνάγκην πολλῶν χρημάτων, ἔφερε τὸν ψιττακὸν εἰς τὴν ἀγορὰν πρὸς πώλησιν, διαλαλῶν τὴν ἐξυπνότητα αὐτοῦ, καὶ τὴν τιμὴν εἰς ἣν ἐπώλη αὐτὸν, ἦτοι 20 λίρας.

Εὐγενής τις διερχόμενος ἐκεῖθεν, καὶ ἀκούσας τὴν ὑπέρογκον ἀξίαν τοῦ πτηνοῦ, ἐστάθη καὶ ἠρώτησε : «Παππαγάλε, ἀξίζεις 20 λίρας» ; «Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία περὶ αὐτοῦ» ἦτο ἡ ἀπάντησις τοῦ πτηνοῦ. Ὁ εὐγενὴς ἀμέσως ἐμέτρησεν εἰς τὸν χωρικὸν τὰς 20 λίρας, καὶ ἔλαβε τὸν ψιττακὸν ὃν ἔφερεν εἰς τὴν οἰκίαν του ἤρχισε δὲ νὰ τῷ ἀποτείνῃ διαφόρους ἐρωτήσεις. Μὴ λαμβάνων ὅμως τὸς καταλλήλους ἀπαντήσεις ἐκ μέρους τοῦ πτηνοῦ, ἀνεφώνησε : «Πόσον μέγας βλὰξ εἶμαι νὰ πετάξω 20 λίρας διὰ σέ». «Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία περὶ αὐτοῦ» ἦτο ἡ ἀπάντησις τοῦ πτηνοῦ. Θυμωθεὶς ὁ εὐγενὴς, ἐφόνευσε τὸν ψιττακόν.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ)

Φώτιος Χ. Μουχτόπουλος

Η ΕΒΔΟΜΑΣ ΤΩΝ ΠΑΘΩΝ ΤΟΥ

ΜΕΓΑΛΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Εἶνε νυμφίος ἔρχεται ἐν μέσῳ τῆς νυκτὸς
δὲν βρίσκει δοῦλον εὐτυχῶς κανένα γρηγο-
[ροῦντα
καὶ ἀναμένει ἔξαλλος τοῦ οἴκου τῆς ἐκτὸς
καὶ πέρνει ποῦντα

ΜΕΓΑΛΗ ΤΡΙΤΗ

Ἤλθεν ἐκείνη καὶ θὰ ἐφάνη λατρευτὴ
στὸν φίλον τὸν μακάριον
Ἀχ καστανή μου, σᾶγαπῶ, τῆς λέγει καὶ
[αὐτή...
μὲ τὸ νερὸ τῆς Κασιανῆς τοῦ ψάλλει τὸ
[τρομπάριον...

ΜΕΓΑΛΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Καὶ πέρνει τὰ βρεγμένα του... ὁ
[φίλος τολμητίας
μὰ ἡ καρδία του πονεῖ
κι' ἀναφωνεῖ περίλυπος καὶ ἔμπλεος πικρίας
Ἰλὶ λαμὰ σαβαχθανί.

ΜΕΓΑΛΗ ΠΕΜΠΤΗ

Κι' ἐντούτοις τὰ ἐφτιάσανε καὶ πάλι ὅπως,
[ὅπως
ἀλλὰ ἐνῷ ἐξ ἔρωτος πλησίον της μεθᾷ
τὴν κεφαλὴν της φαλακρὸν εὑρίσκει Γολγοθᾶ.
Ὅ μεθερμηνευόμενον ἐστὶ κρανίου τόπος
Καὶ κλίνει ἴνα σταυρωθῇ!..

ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Τὸν ἀνεβάζει στὸν σταυρὸν, διότι
τῆς ἀσχημίας της ἐκήρυξε τὸν λόγον...
τὸν παραδίδει εἰς χεῖρας ἀναγώγων
καὶ τὰς πλευρὰς μαυρίζουνε τοῦ φίλου
καὶ μελανὸς κεμπᾶτι ἐτὶ ξύλου...

ΜΕΓΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ἐτάφη. ἀλλ' ἀμέσως ἐσείσθη ὅλ' ἡ γῆ
καὶ ἐσκορπίσθη ἄφνης ἡ ροδαλὴ αὐγὴ
κι' ἄγγελος κατῆλθε μὲ φοβερὸν μαστύγιον!..
Στὸ μέτωπο τὸν φίλησε
κι' ἔπειτα τὸν λίθον τοῦ τάφου του ἐκύλισε
τὸ πνεῦμα δὲ κατῆλθε ὡς εἶδος... δια-
[ζύγιον!...

ΔΗΛΩΣΙΣ

Τοῦ κ. Κ. Μπακούρου ἀποχωρήσαντος τῆς Συντάξεως τῆς «Χαρᾶς», παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. συνδρομηταὶ νὰ ἀποστέλωσι εἰς τὸ ἑξῆς τὰς συνδρομάς των ὑπὸ τὴν κάτωθι διεύθυνσιν :

Κύριον
ΧΡ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
Διευθυντ ἠν «Χαρᾶς»
Ἀθήνας

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΓΡΑΦΗΝ

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ Η ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΣ

Ἀπὸ τὸ δάσος τῶν Κέδρων ἐφυσοῦσε πρὸς τὰ κάτω πρὸς τὴν πετρώδη περιοχὴν ἤρεμα ὁ ἄνεμος ἐγείρων ἐν τῇ ψυχῇ αἰσθηματικὰς ὀνειροπολήσεις.

Εἶχε περάσει τὸ θέρος, Ἡ νύχτα κατέβαινε γρήγορα ἁπλώνουσα τὴν πορφύραν της καὶ ἀκολουθουμένη ἀπὸ γαλάζιες καὶ μαῦρες σκιές.

Ἡ θερμότης ἦτο μεγάλη τὸ βράδυ ἐκεῖνο.

Μεταξὺ τῶν σκιῶν τῆς γῆς καὶ τῆς λάμψεως τῶν ἀστέρων φυσοῦσε πνιγηρὸς ὁ ἄνεμος, βαρύνων τὰς αἰσθήσεις καὶ ἐξάπτων διὰ τῆς θερμόνητος τὸ αἷμα.

Ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ βουνοῦ ἀντήχησαν τὴν στιγμὴν ἐκείνην οἱ μελῳδικοὶ φθόγγοι τῆς φλογέρας κάποιου νεαροῦ βοσκοῦ αὐλοῦντος ἐν μέσῳ τῶν βελαζόντων προβάτων του.

Κανένα κρασὶ δὲν εἶνε τόσῳ γλυκὸ
κανένα ψωμὶ τόσῳ θρεφτικὸ
καθὼς τὰ φιλιά σου, μελαγχροινή μου κόρη,
Καὶ ὅμως ἐγὼ πεινῶ, πεινῶ, πεινῶ

Εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους καὶ κοντὰ στὸ πηγάδι τοῦ χωριοῦ ἐκείνου τῆς Σαμαρείας, ὅπου ὁ γενάρχης Ἰακὼβ ἐγκατέστησε κληρονόμον του νὸ ἀγαπημένο του παιδὶ ἐκάθισεν ὁ διδάσκαλος τῆς Ναζαρὲτ κουρασμένος, κατασκονισμένος ἀπ' τὸν δρόμο τοῦ ταξειδιοῦ. Τὰ χείλη του ἔκαιον ἀπὸ τὴν δίψα καὶ ἡ γλῶσσα του εἶχε ξηραθῆ. Κρατῶντας τὸ κεφάλι του μέσα στὰ χέρια του καὶ στηρίζοντας αὐτὰ 'στὰ γόνατά του, ἐπερίμενε μήπως φανῇ κανεὶς καὶ τοῦ δώσει λίγο νερὸ νὰ κατασβέσῃ τὴν δίψαν του. Καὶ ἐνῷ εἶχε προσηλώσει τὰ βλέμματά του πρὸς τὸν δρόμον ἄκουσε πάλιν ἀπὸ μακρυὰ τὸ τραγοῦδι τοῦ βοσκοῦ.

Κανένα κρασὶ δὲν εἶνε τόσῳ γλυκὸ
ὅσο τὰ φιλιά σου...

— Πεῖνα καὶ δίψα διὰ τὴν σάρκα τὸ παληὸ τραγοῦδι τῶν ἁμαρτωλῶν, ἐψιθύρισε κινήσας τὴν κεφαλήν. Ἔξαφνα παρουσιάσθη μπροστά του μιὰ ὤμορφη γυναῖκα τῆς ὁποίας τὸ ὁλόασπρο φόρεμα ἀστραποβολοῦσε στὸ σιγανὸ σκοτάδι ποῦ ἔπεφτε.

Αὐτή, στὴν ἀρχὴ ἐξέλαβε τὸν διδάσκαλον γιὰ κάποιο ἀλήτη, ἄστεγον, διανυκτερεύοντα στοὺς δρόμους. Χωρὶς νὰ τοῦ πῇ τίποτε, χωρὶς νὰ τὸν χαιρετίσῃ, ἐπέρασε μπροστά του ἀδιάφορη καὶ ἄφησε τὸ χάλκινο ἀγγεῖον της να κρεμασθῇ μέσα στὸ πηγάδι. Ὁ διδασκαλος χωρὶς νὰ κινηθῇ τῆς εἶπε :

— Δός μου νὰ πίω,

Αὐτὴ τὸν ἐκύτταξε περίεργα.

—Πῶς, εἶπε, σὺ ὅστις ἐκ τῆς ἐνδυμασίας σου καὶ τῆς ὁμιλίας σου φαίνεσαι νὰ εἶσαι Ἰουδαῖος, ζητεῖς παρ' ἐμοῦ ὕδωρ νὰ πίῃς, ἡ ὁποία εἶμαι γυνὴ Σαμαρεῖτις; Σεῖς οἱ Ἑβραῖοι θέλετε νὰ φαίνεσθε, ὡς προέχοντες καὶ ἐκλεκτοὶ μεταξὺ τῶν λαῶν, θεωρεῖται δὲ ὡς μόλυσμα τὴν συνάφειάν σας μεθ' υμῶν.

—Ἐὰν ἠννόεις λέγει, πρὸς αὐτὴν ὁ διδάσκαλος, τὴν ἀποστολὴν τοῦ Θεοῦ καὶ ἤξευρες ποιὸς σὲ παρακαλεῖ, ὅπως τοῦ δώσῃς ὕδωρ νὰ πίῃ, θὰ ὡμίλεις κατ' αλλον τρόπον. Παρακαλέσεμε, εγὼ θα σοὶ δωσω ὕδωρ ζωῆς.

—Ἆ ! τί εὐτυχία ἀνεφώνησεν ἡ γυνή, τότε δός μου ἀπ' αὐτὸ τὸ νερὸ διὰ νὰ μὴ διψάσω ποτὲ πλέον νὰ γλυτώσω δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ νὰ ἔρχωμαι εἰς τὸ πηγάδι.

Τὸ τραγοῦδι τοῦ βοσκοῦ ἀντήχησε πάλι ἀπ' τὸ βουνὸ περισσότερο περιπαθές.

Θελλεις κόρη, νὰ πεθάνω ἀπ' ἀγάπη ;
ἔλα τὴν νύχτα π' ὅλα σιωποῦν,
θ' ἀνοίξω τὴν ἀγκαλιά μου μὲ χαρὰ νὰ σὲ δεχθῶ
καὶ θὰ σὲ σκεπάσω μὲ φιλιὰ μὲ φιλιά,

—Τὸ παληὸ τραγοῦδι τῶν ἁμαρτωλῶν, ἐψιθύρισε πάλιν ὁ διδάσκαλος, κυττάζοντας τὴν γυναῖκα, ποῦ ἦταν βυθισμένη εἰς ὄνειρα. Πήγαινε κάλεσε τὸν ἄνδρα σου καὶ ἔλα πάλιν ἐδῶ, εἶπεν εἰς αὐτήν. σιγαλῇ τῇ φωνῇ ὁ Ναζαραῖος.

— Δὲν ἔχω ἄνδρα. ἀπεκρίθη αὐτη.

— Ἀληθῶς, δὲν ἔχεις ἄνδρα, Εἶχες πολλούς, καὶ αὐτὸς ποῦ ἔχεις τώρα δὲν εἶναι σύζυγός σου.

—Ἀχ ! σὺ μαντεύεις, αὐτὸς ἀνήκει καὶ εἰς ἄλλην γυναῖκα ! Δὲν εἶναι ἔτσι ! Ὡμίλει προφῆτα ! Σὺ βλέπεις καὶ ἐντὸς τοῦ σκότους καὶ οὐδὲν εἶναι διά σὲ κεκρυμμένον ἐντὸς τῆς ψυχῆς λέγε, ποίας γυναικὸς σύζυγος εἶναι ὁ ἀγαπητός μου ! Καὶ ἄφησε τότε αὐτὴ τὸ ἀγγεῖον, ἐπλησίασε τὸν ξένον, μὲ τὸν ὁποῖον συνωμίλει καὶ ἐκάθισε πλησίον του, Οὗτος ἐκινήθη, Διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς στηρίζοντας τὴν κεφαλήν του, τὴν τε ἄλλην ἀφίνων νὰ καταπίπτη, ἔμεινεν ἐκεῖ ἀτάραχος, περιβεβλημένος τὸν μακρὺν αὐτοῦ μανδύαν, ὅστις ἔφθανε μέχρι τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν του.

—Ἤκουσες τὸ τραγοῦδι ; Τὸ παληὸ τῶν ἁμαρτολῶν τραγοῦδι ; ἠρώτησεν αὐτήν. Ἔκλινε δὲ τὴν κεφαλὴν τόσον πρὸς τὰ ἐμπρός, ὥστε ἡ μακρὰ κόμη ἐχύνετο ἐπὶ τῆς ῥάχεως του καὶ ἐκάλυπτεν ἐκ τῶν πλαγίων ὁλόκληρον σχεδὸν τὸ πρόσωπόν του,

—Εἶναι ὁ ἔρως ἁμαρτία ; ἠρώτησεν ἡ γυνὴ μὲ σταθερὸν τόνον φωνῆς.

—Τοῦτο δὲν εἶνε γεγραμμένον.

—Τί εἶνε γεγραμμένον ;

—Ἀγάπη εἶνε ἡ πραγμάτωσις τοῦ Νόμου. Ὁ Θεὸς εἶνε ἡ ἀγάπη. Ὅστις μένει παρὰ τῇ ἀγάπῃ, μένει παρὰ τῷ Θεῷ καὶ ὁ Θεὸς παρ' αὐτῷ.

—Λοιπόν ! Τοῦτο ἤχησεν ἐν αὐτῇ σχεδὸν ἐπιτακτικῶς καὶ συγχρόνως ὡς ὑπερήφανος ἱκανοποίησις ὅτι αἱ σκέψεις της ἦσαν ὀρθαί.

—Ὁ Θεὸς ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τῶν αἰώνων.

—Τῷ Θεῷ ἀνήκομεν ὅλοι, ἐὰν τὸ ἐπιτρέπετε σεῖς οἱ ἐκλεκτοὶ Ἰουδαῖοι.

—Ἡ σωτηρία θὰ ἔλθῃ ἐκ τῶν Ἰουδαίων, οὕτω εἶνε γεγραμμένον ἀπεκρίθη ὁ Ναζωραῖος.

—Οἱ πατέρες ὑμῶν, ειπε τότε ἡ γυνή, προσεκύνησαν τὸν θεὸν ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου, σεῖς ὅμως οἱ Ἰουδαῖοι φρονεῖτε ὅτί ἡ Ἰερουσαλὴμ εἶναι ἡ μόνη πόλις, ὅπου πρέπει νὰ προσκυνᾶ τις τὸν θεόν. Τίς ἔχει λοιπὸν δίκαιον ;

—Γυνή, πίστευσόν με θὰ ἔλθῃ ἡμέρα, καθ' ἣν οὔτε ἐν Ἰερουσαλήμ, οὔτε ἐν τῷ ὄρει τούτῳ προσκυνήσῃς τὸν θεόν σου, ἀλλ' ἐν πνεύματι ἀληθείᾳ προσκυνήσῃς αὐτόν. Πνεῦμα ὁ θεὸς καὶ οἱ προσκυνοῦντες αὐτόν, ἐν πνευματι ἀληθείᾳ δέον νὰ τὸν προσκυνοῦσι.

—Ὁ θεὸς εἶναι πνεῦμα ; ἀτεφώνησεν ἡ γυνή, κτυποῦσα τὰς χεῖρας της. Ἓν πνεῦμα Σὺ εὐκολύνεις ἔτσι τὰ τῆς θρησκείας, λοιπὸν τότε δὲν χρειαζόμεθα ἱερεῖς καὶ θεολόγους ;

Ὁ Ναζωραῖος ἐσιώπα

—Καὶ τὴν ἠθικὴν τὴν ἠθικὴν πόθεν θὰ τὴν παραλαμβάνωμεν, θὰ τὴν διδασκώμεθα ; Δὲν θὰ διδασκώμεθα πλέον τὴν ἠθικὴν παρὰ τῶν ἱερέων καὶ τῶν θεολογων ; Ἢ δὲν θὰ δανειζώμεθα αὐτὴν παρὰ τῆς θρησκείας ;

—Ἕκαστος θὰ εὑρίσκῃ ταύτην ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ τῇ συνειδήσει του.

—Ἴσως αὐτο, ἡ λεγομένη ἠθική, εἶναι τίποτε εἰς πᾶσαν περίστασιν. Μισῶ αὐτὸν τὸν πλήρη ὑποκρισίας κόσμον. Ἐπε ύμουν νὰ καταστραφῇ οὗτος μὲ τοὺς ἱερεῖς του καὶ τοὺς θεολόγους του.

—Μὴ λησμονῇς, γύναι, ὅτι προσδοκᾷ οὗτος σωτῆρα.

—Ἂς ἔλθῃ οὗτος· ἐὰν ἔχῃ ἰσχὺν θὰ ζήσῃ θᾶ καταστραφῇ ὅμως, ἐὰν οἱ ἄλλοι εἶναι ἰσχυρότεροι.

—Θεὸς εἶναι ἡ ἀγάπη, εἶπεν αὐτῇ ὁ Ναζωραῖος.

—Καὶ ὁ θεὸς εἶναι πνεῦμα· δὲν ἐδίδασκες πρὶν αὐτό ; Ἀλλὰ τότε ἐξήγησέ μου αὐτό. Ἀφοῦ ἡ ἀγάπη εἶναι πνεῦμα, πῶς συμβιβάζεται τότε μὲ τὰς σαρκικὰς ἐπιθυμίας ; Καὶ τὶ θὰ γείνῃ μετὰ θάνατον, εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, διὰ τὸν ἄνδρα, ὅστις ἐπῆρε πολλὰς γυναῖκας, ἢ διὰ τὴν γυναῖκα, ἡ ὁποία ἐπῆρε πολλοὺς ἄνδρας—ποία ἐξ ὅλων θ' ἀνήκῃ εἰς τὸν πρῶτον καὶ ποῖος ἐκ τῶν ἀνδρῶν εἰς τὴν δευτέραν ;

—Ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ θεοῦ οὔτε πανδρεύονται, οὔτε ξεπανδρεύονται. Ὅλοι εἶναι ἴσοι. Αὕτη εἶναι ἡ εὐδαιμονία. Ὁ νοῶν νοείτω.

—Ἐγὼ δὲν τὰ ἐννοῶ αὐτά, εἶπεν ἡ γυνή, πλησιάσασα ἀκόμη πρὸς αὐτὸν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἤγγιζον τὰ ἐνδύματά των, Μὲ ἄπληστα βλέμματα παρετήρει τὸ πρόσωπον τοῦ Ναζωραίου, ἐνῷ ἡ καρδία της ἔπαλλε σφοδρῶς. «Πῶς εὑρίσκεσαι μετὰ τῶν γυναικῶν ;» λέγει πρὸς αὐτόν.

—Ἐγείρει τότε ὁ διδάσκαλος τὴν κεφαλήν του, ἀπειλεῖ τὴν γυναῖκα καὶ ἀφίνει, ἡσύχως νὰ βλέμματά του νὰ ἐντρυφῶσιν εἰς τὴν λάμψιν καὶ τὰς σκιὰς τῆς νυκτός, λέγων ἐνταυτῷ πρὸς αὐτήν : «Δὲν ἔχω τίποτα μὲ τὰς γυναῖκας νὰ κάμω».

Ἐπῆλθεν εἶτα μεταξὺ τῶν δύο μακρὰ σιγή.

Αἴφνης πίπτει αὕτη εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ναζοραίου ἐνῷ χείμαρρος δακρύων ἐκάλυπτε τὸ ὡραῖον καὶ ὡς μάρμαρον λευκὸν πρόσωπόν της.

—Κύριε ! ἐψέλισσε, στηρίξασα τὴν κεφαλήν της ἐπὶ τῶν γονάτων του. Μετὰ μικρὰν σιωπήν, λέγει πρὸς αὐτὴν ὁ Ναζωραῖος μὲ φωνὴν πλήρη συμπαθείας : «Καθὼς σοὶ εἶπον, πολλοὺς ἄνδρας εἶχες καὶ αὐτὸς τὸν ὁποῖον ἔχεις τώρα, δὲν εἶναι σύζυγός σου. Ὁμίλει, ἄνοιξε πρὸς ἐμὲ τὴν καρδίαν σου. Ποῖος ἦτον ὁ πρῶτος σου ἀνήρ ;

Τότε ἡ Σαμαρεῖτις διηγήθη εἰς τὸν διδάσκαλον ὅλην της τὴν ἱστορίαν. Τὴν ἱστορίαν μιᾶς κόρης, ἡ ὁποία νυμφευθεῖσα ἀπὸ τοῦ 16ου ἔτους τῆς ἡλικίας της μὲ τὸν ἀδελφὸν ἑνὸς Ραβῆ περιῆλθε κατόπιν σιγὰ συνεπείᾳ τοῦ θερμοῦ αἵματος της, εἰς τὰς ἀγκάλας τόσων καὶ τόσων ἀνδρῶν γεμάτων νεότητα, σφρῖγος, δύναμιν.

— Ὦ ! Κύριε ! Κύριε συνεπλήρωσε αὐτη, σὺ γνωρίζεις ὅλα τὰ πράγματα, σὺ γνωρίζεις, ὅτι ἐγὼ αἰσθάνομαι ἀγάπην πρὸς σέ.

— Ὦ γύναι ! εἶπεν ὁ Ναζωραῖος. Εἶσαι ἕνα ἀπολωλὸς πρόβατον.

— Γενοῦ σὺ ὁ καλός μου ποιμὴν ὁ πατήρ μου.

—Πήγαινε, οὐδὲν μὲ συνδέει μὲ τὴν γυναῖκα... Τὸ παληὸ τραγοῦδι τῶν ἁμαρτωλῶν....

. . . .

Τὸ πρωΐ ὅταν ἡ πρῶτες ἀχτίδες τοῦ ἡλίου ἐφώτιζον τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους ἦλθον οἱ μαθηταὶ τοῦ διδασκάλου ζητοῦντες αὐτόν.

Παρὰ ᾧ φρέατι ἔκειτο ἓν ἀγγεῖον πλῆρες ὕδατος, γεμᾶτο μέχρι τῶν χειλέων.

Οὐδεμία ψυχὴ ζῶσα ἐφαίνετο ἐκεῖ.

Ἐπῆλθε μεσημβρία, καὶ οἱ ὀπαδοὶ δὲν εἶχον εὕρει τὸν καταζητούμενον ὑπ' αὐτῶν διδάσκαλον.

Καὶ σήμερον, ὡς χθές, ἀπὸ τοῦ δάσους τῶν Κέδρων ἔπνεε πρὸς τὰ κάτω, πρὸς τὸ πετρῶδες ἐκεῖ περίφραγμα, ἠρέμως ὁ ἀήρ, ἐγείρων ἐν τῇ ψυχῇ αἰσθηματικὰς ὀνειροπολήσεις.

Ἀσκόπως καὶ ἄνευ ἀποτελέσματος διέτρεχον οἱ ὀπαδοὶ τοῦ διδασκάλου τὴν μέχρι τοῦ χωρίου ὁδόν, ἐπανερχόμενοι πάλιν εἰς τὸ φρέαρ.

Ματαίως ἀνεζήτουν καὶ διηρώτων περὶ τοῦ διδασκάλου. Οὐδὲν ἴχνος αὐτοῦ ἐφαίνετο. Αἴφνης ὁ γεροντότερος ἐξ αὐτῶν ἀνεγνώρισεν εἰς τίνα ἀνήκει τὸ παρὰ τὸ φρέατι ἀγγεῖον.

—Αὐτὸ ἐδῶ ἀνήκει. ἀναφωνεῖ ὁ γέρων, εἰς μίαν πολὺ ἁμαρτωλὴν γυναῖκα. Ἐκεῖ εἰς τὸν κῆπον τῶν ἐλαιῶν, παραπλεύρως τῆς ὁδοῦ κατοικεῖ αὕτη. Τρέξατε ἐκεῖ ἂν θέλητε νὰ πληροφορηθῆτε.

Ἐταράχθησαν οἱ μαθηταὶ τοῦ διδασκάλου, ἀκούσαντες ταῦτα.

Ὡς ἐπῆλθεν ἡ ἑσπέρα καὶ τὸ τραγοῦδι τοῦ βοσκοῦ ἀντήχησε πάλιν ἀπὸ τοῦ βουνοῦ μελῳδικώτατα, ἔλαβον οἱ μαθηταὶ τὴν πρὸς τὸν ὑποδειχθέντα αὐτοῖς οἶκον ἄγουσαν, ἵνα ἀνεύρωσι τὸν διδάσκαλον. Ἀλλ' ἀφοῦ ἔφθασαν ἐκεῖ, ματαίως τὸν ἀνεζήτησαν. Οὐδεμία ψυχὴ ζῶσα ἐφαίνετο ἐν τῇ κατοικίᾳ ταύτῃ, ἥτις ἦτο καὶ ἀνοικτή. Τότε ἀπεφάσισαν νὰ λάβωσι τὴν πρὸς τὸ ὄρος ἄγουσαν ὁδὸν καὶ νὰ πορευθῶσι ὑπὸ τὸ φῶς τῶν ἀστέρων πρὸς συνάντησιν τοῦ ποιμένος, ὅπως πληροφορηθῶσι παρ' αὐτοῦ περὶ τοῦ διδασκάλου των.

Ἡ ἔκπληξίς των δὲν ἦτο μικρὰ ὅτε αἴφνης ἀπό τινος λόφου ἐνεφανίσθη πρὸ αὐτῶν μία γυνὴ ἀναστήματος ὑψηλοῦ, περιβεβλημένη μακρὸν λευκὸν ἔνδυμα. Οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἐξέπεμπον μυστηριώδη τινὰ λάμψιν.

—Εὗρον τὸν Σωτῆρα, ἀνεφώνησε πρὸς αὐτοὺς μετὰ χαρᾶς, ἀνοιγοκλείουσα τοὺς βραχίονάς της.

Οἱ μαθηταὶ ἔμειναν ἔκπληκτοι καὶ ἄφωνοι.

Εἶτα ἐρρίφθη ταχέως ἡ γυνὴ εἰς τὴν ὁδὸν καὶ ἔτρεξεν εἰς τὸ χωρίον,

— Εὗρον, ἀνεφώνει πρὸς τοὺς κατοίκους αὐτοῦ, τὸν ἄνδρα, ὅστις οὐδόλως ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν γυναῖκα, ὅστις οὐδὲν περὶ γυναικὸς θέλει νὰ γνωρίζῃ αὐτος εἶνε ὁ Σωτήρ. Δὲν υπάρχει ἄλλος. Ὁ λαὸς ἔσειε τοὺς ὤμους του, ἀκούων ταῦτα, οἱ δὲ γεροντότεροι του χωρίου ἔλεγαν, ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη μετὰ τῆς ἡδονῆς ἀπώλεσε καὶ τὰς φρένας της, διέβλεπον δὲ εἰς ὅλα αὐτὰ τὸν δάκτυλον τοῦ Θεοῦ !

Οἱ μαθηταὶ ἐντούτοις δὲν ἠδυνήθησαν νὰ συναντήσωσι τὸν διδάσκαλον κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην, διότι οὗτος εἶχε φύγει ἤδη εἰς τὴν ἔρημον, ἵνα διαμείνῃ ἐκεῖ ἐπὶ μακρόν, διάγων ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ.

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ)

ΓΝΩΜΑΙ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΥΓΙΕΙΝΟΛΟΓΟΥ

ΤΟ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΚΑΠΝΟΥ

—Τὸ ἐνεργητικόν του

Σκοτώνει τὴν ἀνίαν (τὴν στενοχωρία, τὴν ἀηδίαν τοῦ βίου) ἢ τὴν καθιστᾷ ὀλιγώτερον ὀδυνηράν.

Κατευνάζει τοὺς καρδιακοὺς καὶ τοὺς ἠθικοὺς πόνους.

Φέρει κάποιαν γαλήνην εἰς τὸν σπασμωδικὸν ἐρεθισμὸν ὅλων τῶν κατοικούντων εἰς τὰς πόλεις.

Καθιστᾷ ὀλιγώτερον κατεπείγουσαν τὴν ἀνάγκην τῆς τροφῆς.

Εἶνε ἡ ὀλιγώτερον δαπανηρὰ ποίησις τοῦ πτωχοῦ.

Ἀναζωογονεῖ παροδικῶς τὸ πνεῦμα.

Γίνεται παραίτιος νέων βιομηχανιῶν καὶ πλουτίζει ὄχι ὀλίγον κόσμον.

Εὐνοεῖ τὴν περισταλτικὴν κίνησιν τῶν ἐντέρων..

Παρέχει εἰς τὸν ἄνθρωπον νέας λεπτοτάτας ἡδονάς.

—Τὸ παθητικόν του.

Ἐξασθενεῖ τοὺς μυῶνας.

Ἐξασθενίζει καὶ διαταράττει τὰ πεπτικὰ ὄργανα.

Ἐξασθενίζει τὰ ὄργανα τοῦ ἔρωτος.

Ἀδυνατίζει τὴν θέλησιν καὶ τὸν νοῦν.

Ἐρεθίζει τὰ ἀναπνευστικὰ ὄργανα.

Προκαλεῖ εἰδικὸν κατάρρουν τοῦ φάρυγγος.

Προδιαθέτει εἰς τὴν φθίσιν καὶ εἰς τὸ ἄσθμα.

Προκαλεῖ παλμοὺς καὶ παραδόξους καρδιακὰς νευρώσεις.

Προκαλεῖ πύρωσιν τοῦ στομάχου.

Συντελεῖ εἰς ὅλων τῶν εἰδῶν τὰς νευρώσεις.

Ἐπιβραδύνει καὶ διαταράττει τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἐφήβων.

Ἐνίοτε προκαλεῖ ἴδιον τύπον ἀμαυρώσεως (τυφλώσεως).

Προδιαθέτει εἰς τὴν ἀργίαν καὶ τὴν μέθην.

Χαλαρόνει τὸν ὀργανισμὸν καὶ βραχύνει τὸν βίον.

Ἐπιβαρύνει τὸν προϋπολογισμὸν τοῦ πτωχοῦ μὲ περιττὸν ἔξοδον.

Ἐλαττώνει ἑνὸς λαοῦ τὸν ὄγκον τῆς ἐργασίας.

Εἰς εἰδικὰς περιπτώσεις προκαλεῖ σοβαρὰς δηλητηριάσεις.

Ἀπομακρύνει τὸν ἄνδρα ἀπὸ τὴν συντροφιὰ τῶν κυριῶν.

Μολύνει τὴν ἀτμοσφαῖραν τῶν μὴ καπνιζόντων.

Ἐμποτίζει τὰς διαφόρους γενεὰς μὲ εἶδος τι ναρκωτικῆς ἐρεθισιμότητος, ἐναντίας εἰς τὴν πρόοδον καὶ τὴν ἠθικήν.

Ἐλαττώνει τὴν γενικὴν εὐαισθησίαν καὶ ἐξαντλεῖ οὕτω τὴν πηγὴν τῶν ὑγιεινοτέρων ἡδονῶν.

—Τὸ συμπέρασμα.

Ὅτι ἀπὸ τὰς δέκα ἢ δεκαπέντε χιλιάδας ἀναγνωστῶν τῆς «Χαρᾶς» ἐὰν τύχουν νὰ εἶνε ὅλοι καπνισταί, κανεὶς δὲν θὰ σκεφθῇ νὰ καταργήσῃ τὸ κάπνισμα, κανεὶς οὔτε θὰ τὸ ἐλαττώσῃ.

Ἐταξειδεύαμε προχθὲς μ' ἕνα πολὺ μὲν καπνίζοντα, ἀλλ' ἐξωδίκως ὡς ἔλεγεν, μὴν ἀπορροφῶντα δηλαδὴ ἐσωτερικῶς τὸν καπνόν. Οὗτος μᾶς ἔλεγεν ἐν πάσῃ ἀδιαφορίᾳ, νεώτατος ἀκόμη ἀνήρ.

— Τί θὰ πῇ πεῖνα, δὲν τὸ ξεύρω ἀκόμη.

Ἀλλ' ὑπάρχει τὸ ἡδονικώτερον πρᾶγμα τῆς πείνας καὶ τοῦ κορεσμοῦ αὐτῆς ; Καὶ ὑπάρχει ἄλλο ἀηδέστερον παρὰ νὰ κάθησαι σ' τὸ τραπέζι χωρὶς ὄρεξιν ; Καὶ δός του ἐκάπνιζε καὶ διεσκέδαζε μὲ ἡμᾶς οἱ ὁποῖοι ἐπενούσαμε !

Καὶ οἱ προκομμένοι ἰατροί μας λένε Μόνον ὅταν τὰ πράγματα ἑνὸς πελάτου των λάβουν τρόπον ἀθεράπευτον, ἀποφαίνονται.

— Νὰ τὸ κόψῃς τὸ σιγάρο !

Δὲν εἶνε πολὺ λογικώτεροι ἡμῶν οἱ Κινέζοι, οἱ ὁποῖοι ἐφ' ὅσον εἶνε ὑγιεῖς πληρόνουν τὸν ἰατρόν τους. ὅταν δὲ ἀρρωστήσουν τοῦ κόβουν πονηρότατα τὸν λουφέν ;

Πότε τέλος πάντων ἡ Ἰατρικὴ θὰ γείνῃ.. Ὑγιεινή ;

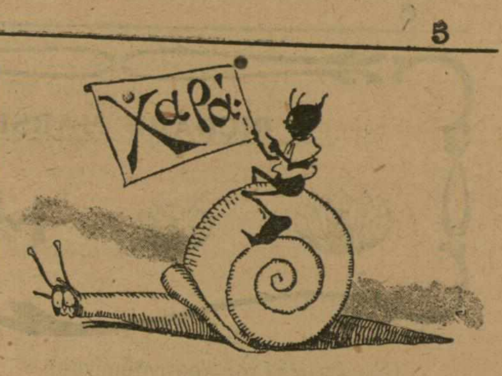

ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

Ἂν θέλετε νὰ κρύψετε τ' ἀσημικά σας γιὰ κάμποσο καιρὸ, πακετάρετέ τα μαζῆ μὲ στεγνὸ ἀλεῦρι. Θὰ παραμείνουν στιλπνὰ ὅσον καιρὸ καὶ ἂν τὰ ἔχετε κλεισμένα.

—

Γιὰ νὰ μὴ σᾶς μουχλιάσῃ ἢ ξεραθῇ τὸ τυρί σας διπλώνετέ το πάντοτε μ' ἕνα καθαρὸ πανὶ μουσκευμένο στὸ ξῦδι.

—

Γιὰ νὰ ἐμποδίσετε τὴν φλόγωσιν καὶ τὸ μελάνιασμα τοῦ δέρματος κατόπιν πτώσεως ἢ κτυπήματος, βρέξατε ἕνα μικρὸν τεμάχιον κόλλας ὑποκαμίσων εἰς ψυχρὸν ὕδωρ καὶ ἀλλοίψατε μὲ αὐτὸ τὸ κτυπημένον μέρος.

—

Ἂν τὰ ἄνθη ποῦ σᾶς στέλλουν, σᾶς φθάσουν ὀλίγον ἀργὰ καὶ ἀρχίζουν νὰ μαραίνονται ἀναλαμβάνουν θαυμασίαν δροσερότητα ἂν ἐμβαπτίσετε τὰ στελέχη των ἐπ' ὀλίγον εἰς θερμὸν ὕδωρ προτοῦ τὰ τοποθετήσετε εἰς τὰ βάζα.

=

Πρὶν φάγετε ἕνα πορτοκάλι, ἀφίσατέ το ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν εἰς θερμὸν ὕδωρ. Θὰ ξεφλουδισθῇ εὐκολώτατα, τὸ δὲ πορτοκάλι θὰ προσλάβῃ ἀρωματικωτάτην γλυκύτητα ὡσὰν νὰ τὸ ἐκόβατε ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀπὸ τὸ δένδρον.

—

Γιὰ νὰ βγάλετε εὔκολα τῆς ἐτικέτες ἀπὸ τῆς μποτίλιες. βρέξατέ της πρῶτον μὲ ψυχρὸν ὕδωρ. κατόπιν περασετέ της ἐπί τινα δευτερόλεπτα ἐπάνω ἀπὸ μίαν φλόγαν. Οἱ ἐτικέτες θὰ ἔβγουν ὕστερον μὲ τὴν μεγαλειτέραν εὐκολίαν.

Ἡ κυρὰ Πηγώνα

ΤΟ ΧΕΛΙΔΟΝΙ

Ἦρθε τὸ Χελιδόνι—καλῶς ὥρισε !
ὅπου μὲ τὴν Ἀγάπη μου εἶχε φύγει...
τὸ πένθιμο Χεινόπωρο ποῦ πέρασε
κι' ἐπρόσμενα χαρὰ νὰ νοιώσω λίγη.

Κάτι θὰ φέρει ἔλεγα μονάχος μου
ἀπὸ τὰ ξένα μήνυμα ἀπὸ ἐκείνη
κ' ἔτσι ἐλπίδα ψεύτικη ἀποκοίμιζε
τὴν Ἄμοιρη τὴ Νειότη μου ποῦ σβύνει.,..

Ἦρθε τὸ Χελιδόνι—καλῶς ὥρισε !
Ἄνοιξι μᾶς φέρνει καὶ μᾶς φανερώνει
καὶ πλέκει τὴ φωλοῦλα μὲ τὸ ταῖρι του
εἰς τῆς ἀγάπης μου τὸ μικρὸ μπαλκόνι.....

Ναύπακτος *Ἰω. Δ. Ροντήρης*

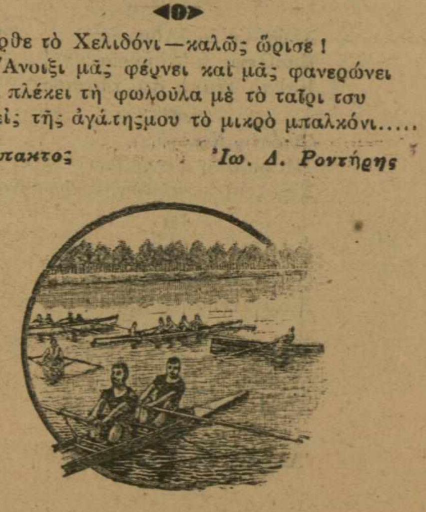

RICHARD MARSH ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΑΛΓΚΩΡ

Η ΙΟΥΔΗΘ ΛΗ

Η ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑ ΤΩΝ ΧΕΙΛΕΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ μεγάλη σιδηρᾶ θύρα τῆς φυλακῆς ἤνοιξεν αἴφνης καὶ ἀθρόοι ἤρχισαν νὰ ἐξέρχονται εἰς μακρὰν σειρὰν οἱ κρατούμενοι. Ἦτο μία σύμπτωσις ποῦ ἔτυχε τὴν ἰδίαν ἡμέραν νὰ τελειώνῃ ἡ φυλάκισις ὅλων αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων μαζῆ, καὶ βεβαίως τοῖς ἀπέδιδον τὴν ἐλευθερίαν κατὰ τὰς πρωϊνὰς ὥρας καθ' ἃς ὁ κόσμος ἠκόμη κοιμᾶται, διὰ νὰ εἰσέλθουν καὶ πάλιν εἰς τὴν ζωὴν ἀπηλαγμένοι ἀπὸ τὰ περίεργα καὶ περιφρονητικὰ βλέμματα τῶν ἀνθρώπων.

Καὶ ὅμως, ὅσον πρωΐ καὶ ἂν ἦτο, ἕκαστος ἀνεξαιρέτως τῶν δυστυχῶν ἐκείνων συνηντᾶτο εἰς τὴν πύλην μὲ ἕνα ἰδικόν του, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπερίμενε μὲ ἀνυπομονησίαν.

Καὶ νὰ τώρα μαζὺ μέ τοὺς ἄλλους καὶ ἡ κόρη αὐτὴ τὴν ὁποίαν ἐγὼ τόσον ἀγωνιωδῶς ἐπερίμενα. Ἡτοιμάσθην νὰ τρέξω καὶ νὰ τὴν συναντήσω, Ἔσαρνα πρὶν προφθάσω νὰ κάμω ὀλίγα βήματα ἐφάνη νὰ ἔρχεται ἀπὸ μίαν γωνίαν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος μὲ τὸν μακρὸν ἐλεενδύτην, Ἐστάθην μὴ γνωρίζουσα τί νὰ κάμω.

Αὐτὸς ἐπλησίασε τὴν κόρην, τὴν ἐνιγκαλίσθη. ιὴν ἐφίλησε καὶ ἤρχισε νὰ τῆς ψιθυρίζῃ κάτι.

Ἐδιάβασα ἀμέσως τῆς ἔλεγε ἀπὸ τὰς κινήσεις τῶν χειλέων του.

—Πᾶμε τῆς ἐμουρμούριζε σιγά, πᾶμε σ' ἐπερίμενα τόσο' ἔχουμε κάποιες καινούργιες ὑποθέσεις μαζύ.

Καὶ ἔφυγαν γρήγορα χωρὶς νὰ δυνηθῶ νὰ τρέξω νὰ τοὺς χωρίσω καὶ ν' ἀποκαλύψω εἰς τὴν κόρην αὐτὴν τὸ φρικῶδες τέλος τὸ ὁποῖον τὴν ἐπερίμενε,

Τοὺς παρηκολούθησα ὀλίγον.

Αὐτὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ τῆς λέγῃ κάτι σιγά' Ἐκ τῶν κινήσεων τῶν χειλέων του κατόρθωσα νὰ διαβάσω τὰ κάτωθι.

—...Τὰ μεσάνυχτα....Μόλις πιάσεις δουλειὰ στὸ σπίτι αὐτό...."Ὅλα θὰ τελειώσουν ὡραῖα,..,

* * *

Ἐπέρασαν ἀρκετὲς ἡμέρες,

Μίαν νύκτα ἀπ' ἔξω ἔπιπτε λεπτὸ χιονόνερο μία τρομερὴ ἀϋτνία μ' ἐβασάνιζε. Ἐσκέπτόμην τὸ κορίτσι αὐτὸ τῆς φυλακῆς τὸ ὁποῖον ἠργάζετο εἰς τὸ σπίτι τῆς φίλης μου καὶ ἕνας φόβος μ' ἐπάγωνε.

Σιγὰ ἤρχισε νὰ φυσᾶ ἕνας δυνατὸς ἄνεμος, Καὶ ἔξαφνα ἔτσι καθὼς ἤμουν ταλαιπωρημένη ἀπὸ τὴν ἀϋπνίαν, ἔπαθα κάτι σχετικὸν μὲ τὴν τηλεπάθειαν ἤκουσα μίαν φωνὴν ὁμοίαν μὲ τὴν φωνὴν τῆς φίλης μου μίαν φωνὴν νὰ μοῦ ζητᾷ βοήθειαν.

Ἀμέσως τρομαγμένη ἐσηκώθηκα ἀπ τὸ κρεββάτι μου ἐνεδύθην καὶ ἐξῆλθον. Ἔτρεξα ἕως τὸ σπῆτι τῆς φίλης μου καὶ ἐστάθην ὄπισθεν τῶν κορμῶν μερικῶν δένδρων.

Ἐκεῖ εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν δύο ἄνθρωποι διπλωμένοι καλὰ εἰς τὰ ἐπανωφόρια τους συνεζήτουν χαμηλῇ τῇ φωνῇ.

Κατώρθωσα ν' ἀκούσω ὀλίγας φράσεις ἀπὸ τὴν μυστικὴν αὐτῶν συνομιλίαν. Ὁ εἷς ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο ἄλλος παρὰ ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ἐπερίμενε τὴν δυστυχῆ κόρην ἔξω ἀπὸ τὴν φυλακήν της ἔλεγε εἰς τὸν σύντροφόν του :

— Θὰ μᾶς ἀνοίξῃ ἐξάπαντος, ξέρει καλὰ τὴ δουλειά της, ἀφοῦ βάλλομεν στὸ χέρι ὅτι μᾶς χρειάζεται ξεμπερδεύομεν ἔπειτα μιὰ χαρὰ καὶ μ' αὐτήν.

Ἤρχισα νὰ τρέμω. Οἱ ἄθλιοι αὐτοὶ ἐσκέπτοντο νὰ διαπράξουν κάποιο ἔγκλημα. Χωρὶς νὰ χάσω καιρὸν ἐπροχώρησα ἕνα βῆμα διὰ νὰ τοὺς ἔχω ἐντελῶς ἀπέναντί μου καὶ διὰ νὰ τοὺς προλάβω ἐν ἠ περιπτώσει ἤθελον νὰ πράξωσι τίποτε. Καθῶς ὅμως ἐπροχώρησα μερικοὶ ξηροὶ κλάδοι ἔτριξαν ἀπὸ τὸ φορεμά μου' οἱ δύο ἄνθρωποι ἐστράφησαν πρὸς τὸ μέρος μου.

— Ποῖος εἶνε ἐκεῖ ἠρώτησαν ;

Δὲν τοὺς ἔδωσα καμμίαν ἀπάντῆσιν. Ἀμέσως κατόπιν ὁ εἷς τούτων ἔτράπη ἀμέσως εἰς φυγὴν φοβηθεὶς φαίνεται, Ὁ ἄλλος ἐπροχώρησε πρὸς τὸ μέρος ὅπου εὑρισκόμην.

Χωρὶς νὰ τοῦ δώσω καιρὸν νὰ φθάσῃ ὡς ἐκεῖ, ὥρμησα, τὸν συνέλαβα ἀπὸ τὸ ἐπανωφόρι, τὸν ἐκάρφωσα εἰς τὴν θέσιν του, Αὐτὸς μόλις εἶδε ὅτι δὲν ἐπρόκειτο παρὰ περὶ μιᾶ; περιέργου γυναικὸς, ἐστράφη μειδιῶν εἰρωνικῶς καὶ μοῦ εἶπε.

—Δὲν θὰ σκέπτεσαι βέβαια νὰ ἐξακολουθήσῃς αὐτὸ τὸ παιγνιδι. Πήγαινε παιδί μου στὴ δουλειά σου ἢν θέλῃς νὰ μὴ μετανοήσῃς ἀργότερα, γιὰ τὴν θρασύτητά σου αὐτὴ νὰ ἐπεμβαίνῃς εἰς τὰς ξένας ὑποθέσεις.

Ἐγὼ χωρὶς νὰ τὸνἀφήσω καθόλου ἤρχισα νὰ φωνάζω δυνατὰ ζητοῦσα βοήθειαν. Ἕνα παράθυρο ἤνοιξεν ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἀπέναντι οἰκίαν τῆς φίλης μου καὶ ἐφάνη εἰς αὐτὸ ἡ σιλουέττα τῆς κόρης τῆς φυλακῆς. Ὁ ἄθλιος οὐτὸς μόλις τὴν εἶδε ἐξήγαγε τὸ περίστροφόν του καὶ ἐπυροβόλησεν ἐπανειλημμένως ἐναντίον της. Ἠκούσθη μία σπαρακτικὴ κραυγὴ καὶ κατόπιν τὰ μακρυνὰ τρεξίματα κάποιων, οἱ ὁποῖοι ἤρχοντο πρὸς τὸ μέρος μας. Ἐξηκολούθησα νὰ φωνάζω ζητοῦσα βοήθειον κρατοῦσα συγχρόνως τὴν ὀπλισμένην χεῖρα τοῦ κακούργου, ὅστις προσεπάθει νὰ στρέψῃ τὴν κάνην τοῦ περιστρόφου του ἐναντίον μου. Ὀλίγα λεπτὰ ἀκόμη καὶ θὰ μὲ ἐφόνευε, ἂν δὲν κατέφθανεν ἐκεῖ μία περιπολία, ἥτις ἔσπευσε νὰ τὸν συλλάβῃ καὶ νὰ τὸν ὁδηγήσῃ δέσμιον εἰς τὸ πλησιέστερον τμῆμα. Μετέβην κι' ἐγὼ εἰς τὸ τμῆμα. κατέθεσα ὅ τι ἐγνώριζα διὰ τὸν κακοῦργον αὐτὸν καὶ κατόπιν διηυθύνθην πρὸς τὴν οἰκίαν τῆς φίλης του. Ἐκεῖ εὑρίσκονιο ὅλοι ἐν ἀναστατώσει. Ἡ σφαῖρα τοῦ ἀθλίου ἐκεινου εὑροῦσα τὴν ἀτυχῆ κόρην εἰς τὴν καρδίαν τὴν εἶχεν ἀφήσει ἄπνουν. Τὸ ἄτυχὲς θῦμα τῆς σπεῖρας αὐτῆς τῶν κακούργων δὲν ὑπῆρχε πλέον.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, κατόπιν τῶν ἐνεργηθεισῶν ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας ἀνακρίσεων ἀπεκαλύφθη καὶ τὸ μυστήριον τοῦ ἄλσους τῶν Πτελεῶν. Ἡ μεγάλη αὐτὴ λωποδυτικὴ ἑταιρία εἰς τὰ ὑπόγεια μιᾶς οἰκίας κειμένης παρὰ τὸ ἄλσος αὐτὸ, ἔκρυπτεν ἀπὸ καιροῦ διάφορα κλοπιμαῖα, τὰ ὁποῖα συνήθριζεν ἐκεῖ.

Πολλὰ μέλη τῆς ἑταιρείας αὐτῆς συνελήφθησαν μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὑπὸ τῆς Ἀγγλικῆς Ἀστυνομίας.

Μετὰ παρῖλευσιν ὀλίγου χρόνου ἡ ἱστορία αὐτὴ εἶχε λησμονηθῇ. Εὐχαριστημένη διότι κατώρθωσα νὰ σώσω τὴν ζωὴν τόσων προσφιλῶν μοι προσώπων ἔσπευσα ἐπὶ τὰ ἴχνη δευτέρου μυστηριώδους ἐγκλήματος, τὸ ὁποῖον θὰ σᾶ; ἀφηγηθῶ προσεχῶς.

Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον νέα συναρπαστικὴ διήγησις τῆς !ΟΥΔΗΘ : «ΤΟ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ.»

ΑΝΑΣΤΑΣΗ

Σλύσθη,κ' ὁ "Αδης
Βασίλεψε ἡ Ἀλήθεια
Καὶ τὸ ψέμμα στὰ τάρταρα

Ἀνέστη Χριστὸς
Ἡ μεγάλη φωνή Του
Στὴ ζωὴ καλεῖ τοὺς νεκρωμένους

Χριστὸς Ἀνέστη
Οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται
Ξαναγεννήθη ἡ πλάσις

Χριστὸς Ἀνέστη, Ἀνέστη
Ἀνέστη ἡ Πατρίδα
Κ' οἱ δοῦλοι, Ἐλεύθεροι.

Ἀπ' τῆς Σκλαβιᾶς τὰ βάθη
Ἀχνάτο αἷμα
Στὴ ζωὴ τοὺς ἐγύρισε

Καὶ μὲ τρέμουλα χεῖλη
—Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς
Οἱ λυτρωτὲς εὐλογημένοι

Σὲ παραδείσιους τόπους
Καὶ σ' αἰμοτοσιμένους κάμπους
Ἀργοφάλλουν «Ἀνέστη»

Μεγάλε Χριστέ !...
Τῆς χαρᾶς ἀπόξενοι, πολλὰ προσμένουν
Τὴν ***Μεγάλη Ἀνάστασι***

Ἂς λάμψῃ τὸ φῶς Σου !
Κ' ἡ φωνή ὡς τὰ πέρατα μία
—***Ἀνέστη ! Ἀνέστη !...***

Πάτραι ***Θ. Κ. Πατρινὸς***

ΣΚΕΨΕΙΣ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΔΕ ΚΟΚ

— Γλυκὰ τῶν ἐρωτευμένων ὄνειρα εἶσθε βέβαια ἰσάξια πρὸς τὰ τοῦ κατακτητοῦ, τοῦ φιλοδόξου, ἢ τοῦ αὐλικοῦ. Ἀφήνετο εἰς τὴν ψυχήν μας γλυκεῖαν ἔκλησιν, ἕως τὰ ἄλλα πάθη διασείρουν τὰαἰσθήματά μας καὶ καταβάλλουν τὴν διάνοιάν μας. Τὰ ἐρωτικὰ ὄνειρα μας ἀναταύουν τόσον ἔμορφα ἀπὸ τοὺς μόχθους τῆς ζωῆς..

Ὁ ἐραστὴς σᾶν μάθῃ πῶς ἀγαπιέται ἀκούει μοναχὰ τὸν ἐρωτά του.

Εἰς ἡλικίαν εἰκοσιενὸς ἔτους ἡ τρυφερὰ καρδία αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην τοῦ ἔρωτος καὶ μέσα στὶς γλῦκες τοῦ στροβίλου τοῦ κόσμου, αἰσθάνεται μυστικὴν πίεσιν τῆς ὁποίας ἡ αἰτία εἶνε ἀνεξήγητος.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟ ΜΟΥΤΖΟΥΡΩΜΑ

Μετὰ τὴν σχετικὴν γνωριμίαν, ἐτράβηξαν οἱ δύο πλέον γιὰ τὰ μαγαζειά τοῦ χωριοῦ ποῦ ἦσαν ὀλόγυρα στὴ μικρὰ πλατεῖα, τὴ γεμάτη ἀπὸ γέρικες ξηραῖς μουργιαῖς.

Οἱ χωρικοὶ εἶχαν καταλάβῃ τὰ «σκαμνιὰ» καὶ τὰ «χουράκια» κοντὰ σὲ στενόμακρα, ἄβαφα καὶ ἀπαισίως ἀκάθαρτα τραπέζια. γεμάτα μολυβιαῖς καὶ γκρατσουνίσματα σουγιάδων, ἐτὶ τῶν ὁποίων εἶχον παραταχθῇ εἰς γραμμὴν ἀρκετὰ ποτήρια γεμάτα κρασί, καὶ ἀρκεταὶς «μισαῖς»!

Ἀργία ἐκείνην τὴν ἡμέραν στὸ χωριό, λόγῳ τῶν ἐκλογῶν,

— Δημογεροντία, σοῦ λέει ἄλλος ! Δὲν εἶναι παῖξε-γέλασε !

Σ' ἄλλα τραπέζια ἔταιζαν «σκαμτῆλι» χωρισμέναις συντροφιαῖς, ἐνῷ οἱ περισσότεροι χάμω στὴ γῆ, εἶχαν ξαπλωθῇ μακρίως, λουόμενοι στὴς ἡλιακαῖς ἀκτῖνες.

Σὲ μιὰ γωνιὰ ἦταν καὶ ὁ «μπαρτέρης». Ἁπλυτος, καρυκομόων χωρικὸς ὀρθιος, ἐμπρος σ' ἕνα ἀδειανὸ «σκαμνὶ» προσεπάθει νὰ τοποθετήσῃ σὲ μιὰ παληὰ κορέκλα καὶ ἄχρηστη, τὰ εἴδη τοῦ ἐπαγγέλματός του. Ἕνα ψιλλίδι, δύο ξυράφια, μαντέκα, σατοῦνι καὶ μία πετσέτα, ἀορίσευ, ὡς ἐκ τῆς πολλῆς χρήσεως, χρώματος καὶ ἕνα πινέλλο κόκκινο, ἀπό τὰ «ξεγδάρματα» τοῦ ξυραφιοῦ.

Ὁ ἀντιπρόωπος τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς καὶ ὁ δάσκαλος ἐμπήκαν σ' ἕνα μαγαζὶ ἀπ' αὐτά, ἀπὸ τὴ μικρὴ πορτοῦλα χωρὶς νὰ γίνουν θεατοὶ ἀπὸ τοὺς χωρικούς. Μέσα στὸ μαγαζάκι ἦσαν τρεῖς φαντάροι νεοσύλλεκτοι, καὶ ἕνας δεκανέας ὁ ὁποῖος ἐξηγοῦσε σ' ἕνα γηραιὸ χωρικὸ τὴν εἰκόνα τῆς «ἁλώσεως τοῦ Μπιζανίου».

"Ηταν μιὰ εἰκόνα μὲ τὰ κτυπητότερα χρώματα, καὶ μὲ τὴς ἀπαισιότεραις ἀσχημίαις. Σ' ἕνα βουνὸ—τὴν Ὀλύτσικα—ἔχουν σκαφα λώσει...σκάλαις καὶ δι' αὐτῶν ἀνεβάζουν ἐπάνω κανόνια δεμένα μὲ σχοινιά ! Ὁ γηραιὸς χωρικὸς ἤκουε προσεκτικὰ τὴ διήγησι τοῦ δεκανέα.

— Βλέπεις ἐκεῖνον ἐκ-ε, ποῦ τραβάει μὲ τὸ σκοινὶ τὸ κανόνι ;

— Τὸ γλιέπου.

— Εἶμαι ἐγώ !. Μᾶς βγῆκε ἡ ψυχὴ ὡς ποῦ νὰ τ' ἀνεβάσωμε "κεῖ πάνου.

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἔβηξε χαρακτηριστικὰ ὁ δάσκαλος. Ὁ δεκανέας ἐστράφη καὶ σὰν εἶδε αὐτὸν καὶ τὸν ξένον, ἐστάθη εἴς προσοχήν.

— Εἶσθε ὁ κ." δικαστικὸς ἀντιπρόσωπος ; εἶπε πρὸς τὸν ξένον.

— Μάλιστα !

— Εἶμαι ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀποσπάσματος καὶ τίθεμαι ὑπὸ τὰς διαταγάς σας.

— Πόσους ἄνδρες ἔχεις.

— Τρεῖς.

Ἡ δεκανεῦς ἦτο νεοσύλλεκτος, καὶ ἐννοεῖται ὅτι τὸ Μπιζάνι τοῦ ἦτο γνωστὸν μόνον ἐξ ὀνόματος. Ἀθηναῖος τὴν πατρίδα, μικροκαμομένος μὲ δυὸ πονηρὰ ἀεικίνητα μάτια, καὶ μικρὰ σὰν κουμπότρυπαις. Μόλις ἄνθιξε στὸ πάνω χεῖλος του τὸ μουστάκι γιὰ νὰ σκεπάσῃ ἕνα στόμα νωδόν. Δὲν εἶχε δόλου δόντια καὶ γι' αὐτὸ οἱ χωρικοὶ τὸν εἶχαν ὀνομάσει «νεροχελώνα»! Φοροῦσε γκέτας, αἱ ὁποῖαι ματαίως προσεπάθουν νὰ συγκρατήσουν τὰ κουμπωτὰ παπούτσια του, ἀνυπότακτα ἐντελῶς λόγῳ τῆς ἀνυπαρξίας κουμπιῶν !

Τὴν προηγουμένην ἡμέραν ἡ ζωηρότης του εἶχε γίνῃ καὶ ἀρορμὴ ἐπεισοδίου στὰ χωράφια. Εἶχε πάῃ στὴν ἐκκλησιὰ, στὴ λειτουργία. καὶ εἶχε προσηλωμένα τὰ μάτια του διαρκῶς στὶς γυναῖκες, ἀτὸ τὰς ὁποίας δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὰ ξεκολλήσῃ καθόλου,

Μία, ἀτ' αὐταῖς—ἡ Μπάσαινα δὲν ἐκρατήθη.

— Βρὲ σὺ, νεροχελώνα, τοῦ λέγει ἀρτιεμμένη διακόπτουσα τὴ ψαλμῳδία τοῦ παπᾶ, κύτταξε μπροστά σου, στὶς εἰκόναις, καὶ ὄχι στὸ «γυναικείτιν» !

Ὁ δεκανέας τότε ἀξιπρεπῶς φερομενος, καὶ χάριν τοῦ στρατιωτικοῦ γοήτρου, ἐσηκώθη καὶ ἀπεχώρησεν ἀπὸ τὴν λειτουργία ἀμέσως.

* * *

Ἐβγῆκαν τότε ὅλοι μαζὺ στὴν πλατεῖα, ὅτου «ἡλιάζοντο» οἱ χωρικοὶ—οἱ τελευταῖοι μόλις εἶδον τὸν ξένο, ἀφῆκαν κρασὶ καὶ παιγνίδια καὶ ἐσηκώθησαν ὅλοι ὄρθιοι καὶ ἐκεῖνοι ποῦ εἶχαν ξαπλωθῇ χάμω σὰν μερικὰ σκυλλιὰ ποῦ ἦσαν λίγο μακρύτερα, κοντὰ σ' ἕνα ξηροπήγαδο.

Ἀμέσως ἤρχισαν τὰ τραταρίσματα στὸ ξένο.

— Βασίλη, λέγει ὁ πρῶτος Πάεδρος, τοῦ χωριοῦ, ἕνας ξηρὸς καὶ ψηλος μὲ τραγιάσκα, φέρε ἕνα καφὲ τοῦ κυρίου.

— Καὶ ἕνα ῥοῦμι, γιὰ τὰ μουσαφιρλίκια, προσέθηβεν ἄλλος.

— Καὶ ἕνα λουκοῦμι ! ὡμίλησε τρίτος.

— Καὶ ἄλλον καφέ ! προσέθηκεν ἄλλος καὶ αἱ παραγγελίαι αὐ αἱ ἔπερναν τὴν συνέχειαν Ἀθηναϊκοῦ ἀναγνώσματος.

Ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς δικ. ἀρχῆς ηὐχαρίστησεν ὅλους καὶ ἐπεφυλάχθη πρὸς μεγίστην ὀργὴν τοῦ Βασίλη τοῦ καταστηματάρχου.

— "Ενα καφὲ, τὸν πέρνω εὐχαρίστως.

Ἐκομίσθη τότε ὁ καφές.

Μόλις ἤρχισε νὰ ῥοφᾷ ἡδονικῶς τὸ μαῦρον ποτὸν, ὁ καταστηματάρχης προσέφερε λίγο κρασὶ εἰς ὅλους γιὰ τραταρισμα κατὰ παλαιὰν καὶ ἀπαράβατον συνήθειαν, περιμένων μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαβείας; ἀπὸ τοὺς χωρικοὺς ἰδίως ἀπὸ τοὺς καταστηματάρχας.

Ἐπειδὴ δὲ πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἦσαν καὶ ὑποψήφιοι, αἱ εὐχαὶ τῶν ἄλλων θαμώνων περιεστρέφοντο κυρίως σ' αὐτούς.

— Καλὴ ἐπιτυχία, κὺρ Κώστα.

— Καὶ σ' ἀνώτερα κὺρ Πάεδρε !

— Καί... γάϊδαρος ! προσέθηκεν ἄλλος !

—Χωρὶς αὐτιά, βέβαια, εἶπε μειδιῶν φιλαρέσκως ὁ ὑποψήφιος.

— Καὶ τί ; προσέθηκεν ὁ εὐχηθεὶς αὐτὴν τὴν ἀνέλπιστον τιμὴν εἰς τὸν ὑποψήφιον. Κι' ἂν βγάλης αὐτιά, τὰ σκεπάζομε μὲ πεσκῆρι !

Ὁ δικ. ἀντιπρόσωπος εἶχε κουρασθῇ καὶ ἀπὸ τὴς εὐχαῖς ἀλλὰ κυρίως ἀτὸ τὸν δρόμο. Καὶ ἐσηκώθη γιὰ νὰ φύγῃ.

— Δὲν βρίσκομε τὴν ἐφορευτικὴν ἐπιτροπήν ; εἶπε στὸν δάσκαλο.

— Εὐχαρίστως... Πᾶμε στὸ σχολεῖο καὶ παραγγέλω ἐγὼ γιὰ νὰ ἔλθουν. "Εως ὅτου φᾶμε, θὰ φθάσουν.

Ἐκείνην τὴν στιγμὴ καὶ ἄλλος χωρικὸς προσέθηκε.

"Αν βγῇ ὁ πάεδρος πρῶτος σύμβουλος, θὰ τὸν μουντζουρώσουμε γιὰ τῆς ἀποκρηαῖς.

— Κι' ἂν δὲν βγῇς ; ἠρώτησε γελῶν κάποιος ἀτὸ τὸν κύκλο.

(ἀκολουθεῖ)

✻✻✻ ΣΤΑΥΡΩΣΙΣ ✻✻✻

Σὲ σταυρὸ ἡ πατρίδα γερμένη
ἀτ' ἀγκάθια στεφάνι φορεῖ
πονεμένη βαθειὰ καρφωμένη
τὸ κεφάλι της γέρνει βαρύ.

Χριστιανοὶ σταυρωτῆδες λογιζοῦν
τὸ γδυτό της γερμένο κορμὶ
πόνο, ξύδι, χυλὴ τὴν ποτίζουν
καὶ τὸν ἅγιο τῆς βάζουν σταυρό.

Τὸ περήφανο σκύβει κεφάλι
ἡ πτωχὴ σταυρωμένη πονεῖ.
μὰ γελοῦν δυνατοὶ καὶ μεγάλοι
σταυρωτῆδες γι' αὐ.ὴν χριστιανοί.

"Αν ἐκείνη βγῇ σταυρωμένη
καὶ τὸ πρόσωπο γέρνει ἀχνὸ
χριστιανοὶ τὴν πωλοῦν, πουλημένοι
καὶ τὰ ροῦχα της ρίχνουν λαχνό.

Ἡ πολὴ Γερμανία ξαμώνει
τὸ σφουγγάρι μὲ ξύδι, χολή,
τὰ καρφιὰ ἡ Αὐστρία καρφώνει,
κι' ἡ Ρωσσία τῆς δίνει φιλί.

Νὰ φιλῇ τοῦ Ἰούδα τῆς δίνει
ἡ Ρωσσία φαρμάκι μεσὶὸ
καὶ κροκόδειλου δάκρυα χύνει,
σὸ σταυρὸ πῦχει τέτοι Χριστό.

Ἡ Ἀγγλία μεγάλη προστάτις
τοῦ βουλγάρου λησταῦ Βαρβαβᾶ
ὠ βαγγέλιο σέρνει μπροστά της
καὶ τοῦ τούρκου τὰ δίκαια τραβᾶ.

Ὢ! καὶ σὺ βρωμερὴ Ἰταλία
μέ;' σὸν κόρφο μις μαῦρη ὀχιὰ
μὰ κι' ἂν ἔχῃς μὲ μᾶ; Ἱστορία
φριμικόβρεχτη ρίχνεις λογχιά !

Σταυρωνῆδες φριχτοὶ γρηγορεῖτε!
ποῦ γιὰ σᾶ; ἀ·μία γεννᾷ
ὁ σταυρὸς τῆ; Ἑλλάδος θὰ ἰδῆτε
τὶ ἀνάστασι πάλι μηνᾷ !....

Σὲ σταυρὸ ἡ πατρίδα γερμένη
ἀτ' ἀγκάθια στεφάνι φορεῖ
πονεμένη βαθειὰ καρφωμένη
τὸ κεφάλι της γέρ· ει βαρύ.

Χριστιανοὶ σταυρωτῆδες λογιζοῦν
τὸ γδυτό της γερμένο κορμὶ
πόνο, ξύδι. χολὴ τὴν ποτίζουν
καὶ τὸν ἅγιο τῆς βάζουν σταυρό.

Η ΛΑΜΠΡΗ ΤΟΥ 1914

Χριστὸς Ἀνέστη! σήμερα εἶναι γιορτὴ μεγάλη
τὰ λούλουδα ἀνθίζανε μὲ περιστὴ εὐωδιὰ
χαρούσυνα εἰς τὸ κλαδὶ ἡ Φιλομήλα ψάλλει
παντοῦ σκορπᾶται σήμερα μιὰ ἄρατη χαρά.

Οἱ Σκλάβοι μας ποῦ στέναζαν στὴ μαύρη τὴ [σκλαβιὰ
τοῦ ἄτιμου τοῦ βαρβάρου' τώρα 'λευθερωμένοι
Γιορτάζουνε χαρούμενοι καὶ τρισευτυχισμένοι

Ἀναγαλλιάζει ἀπὸ χαρὰ ὁ Γέρω Ψηλορείτης
Γιατ' ἀληθέψαν τὰ γλυκὰ ὀνείρατα τῆς Κρήτης
καὶ εἰς τοῦ 'Αλεξάνδρου μας τὴ πονεμένη χώρα
Θρονιάστηκε ἡ λευθεριὰ ὥμορφη λευκοφόρα
στὰ θρυλλικὰ τὰ Γιάννενα καὶ στὰ νησιά τ' [Αἰγαίου
τραγούδια τῆς ἐλευθεριᾶς ψάλλουνε τοῦ Φε- [γγαίου,

Γιορτάστε ὅλοι σήμερο γρήγορα θὰ 'ρθῇ ἡ μέρα
«Ποῦ μὲ τὸ Κωνσταντίνο μας θὰ πάρωμε τὴ [Πόλι
Χριστός! ἀνέστη ν' ἀκουσθῇ σ' ὁλόκληρο τὸ [γένος.

Ρέθυμνον ***Εὐάγγελος Ε. Φωτάκης***

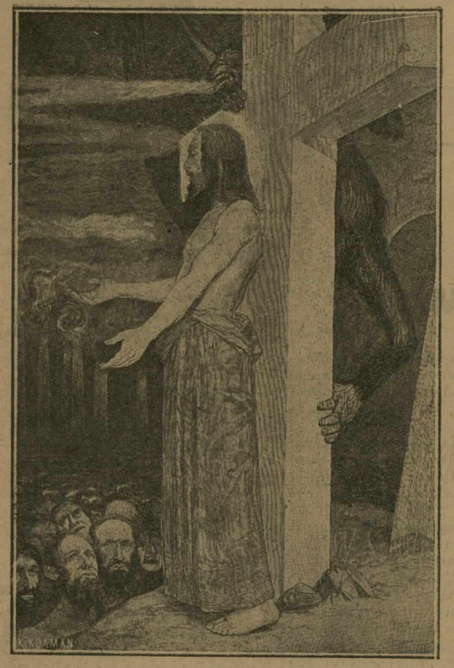

. . . Καὶ ἀφέθη εἰς τοὺς χλευασμοὺς τοῦ πλήθους τὴν στιγμὴν ποῦ ἐστάνωσε ἀπὸ τὸν σταυρόν του ὁ Σατανᾶς ἐσκλαψε . . .

. . . Καὶ ἀφοῦ τὸν ἐβασάνισαν τὸν ἔβαλαν εἰς τὴν φυλακὴν μέχρι τῆς ὥρας τῆς σταυρώσεως.

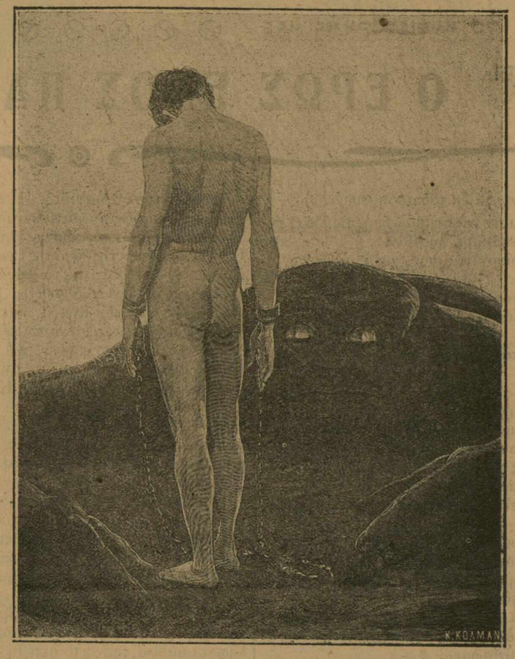

Πρὶν φανῇ ὁ Κύριος ὁ ἄσθρωπος ἀλυσσόδετος ἐβασανίζετο ἐμπρὸς εἰς τὸν Δαίμονα τοῦ Κακοῦ.

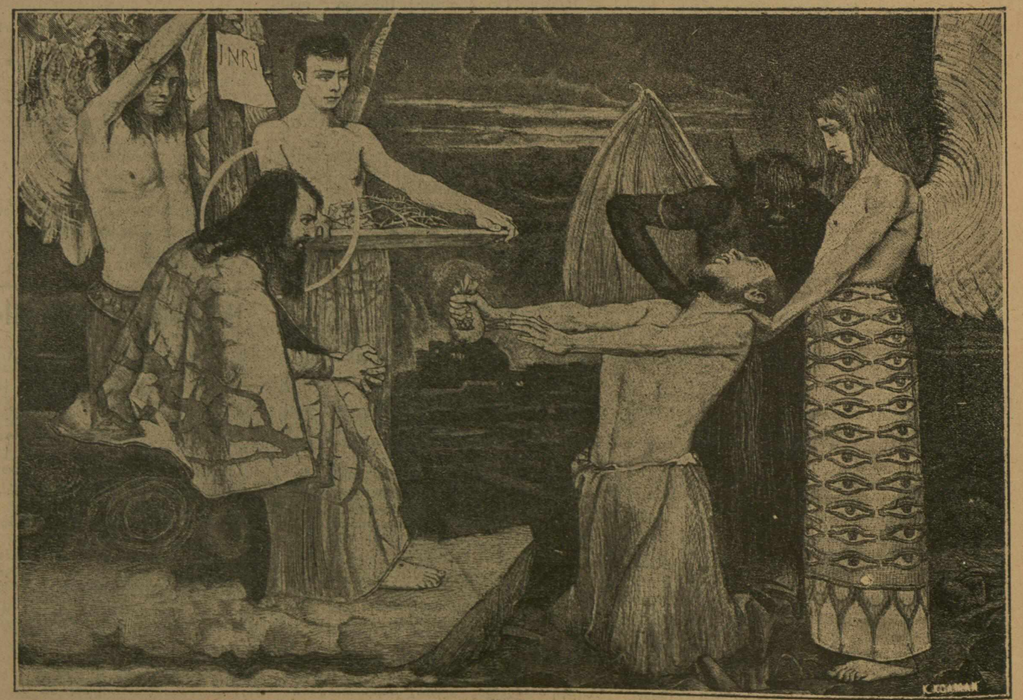

Μετὰ τὴν σταύρωσιν ὑποφέρων ὁ Ἰούδας ἀπὸ τὸ βάρος τῆς προδόσεως, ἐγονάτισεν ἐμπρὸς εἰς τὸν Κύριον μὲ ὑψίστην ἀπελπισίαν ζητῶν συγχώρησιν εἰς τὸν τόπον τῆς Κρίσεως.

Ὁ Σατανᾶς, ἡ Κόλασις ὁλόκληρος, συνεταράχθη μόλις Αὐτὸς ἤλθεν... Καὶ τὰ πλήθη τῶν ἁμαρτιῶν ἐζήτουν μὲ ἀγωνίαν τὴν σωτηρίαν των.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ — JANE DE LA VAUDERE

Ο ΕΡΩΣ ΕΝΟΣ ΠΑΡΑΦΡΟΝΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐδοκίμασε νὰ συμμαζεύση τὰς ἰδέας της καὶ νὰ σκεφθῇ μὲ ἠρεμίαν.

—Ἡ οἰκογένειά σου, χωρὶς ἄλλο!

—Ὄχι.

—Λοιπόν:

—Ὁ Ζὰκ Κοζέλ! Μοῦ προσφέρει μίαν θέσιν.

—Κοντά του; Θὰ πᾷς νὰ καθίσῃς μαζῆ του;

—Ὄχι; ὄχι βέβαια κοντά του ἀλλὰ εἰς τὰ περίχωρα.

Ἡ Φιαμέττη ἐξερράγη εἰς γέλωτα πικρὸν εἰς τὸν ὁποῖον ὑπῆρχεν ἡ μνησικακία τῆς ἀγαπώσης γυναικὸς καὶ ταὐτοχρόνως ὁ οἶκτος διὰ τὴν ἀφέλειαν τοῦ φίλου της.

—Δὲν εἰξεύρεις λοιπὸν τί λέγουν γιὰ τὸν Ζάκ;

—Συκοφαντίας χωρὶς σπουδαιότητα!.. τὸν ζηλεύουν διότι εὐδοκίμησεν! θὰ συνεργασθῶμεν εἰς ὡραῖα καὶ δυνατὰ ἔργα...

—Ἀλήθεια...

—Ἔχει μιὰ ἰδέα μεγάλην, θαυμασίαν ποῦ μὲ ἐμάγευσεν. Δὲν βλέπω τὴν ὥρα πότε ν' ἀρχίσωμε...

—Θὰ σ' ἔχη, χωρὶς ἄλλο νὰ τοῦ γράφῃς μυθιστορήματα καὶ θὰ σὲ πληρώνῃ μὲ ὡραῖα καὶ παχιὰ λόγια...

—Τί ἰδέα!... ὁ Πασκὰλ σοῦ σήκωσε τὸ κεφάλι, βλέπω.

—Ὁ Πασκὰλ τὸν κρίνει χωρὶς πάθος, καὶ τὸν περιφρονεῖ διὰ τὰς πράξεις του. Ὁ Ζὰκ Κοζέλ, λέει, εἶνε ἕνα κεφάλι κλούβιο, ἄδειος ἀπὸ αἴσθημα ἠθικὸ καὶ μόνο μὲ παρουσιαστικὸ χρωματισμένο... ψεύστης, πρόστιχος, πεπωρωμένος, διεφθαρμένος!

—Ἀπὸ τὸ θυμό σου τὰ λὲς αὐτά... ἀνοησίες!

—Ἔλα δά! ἡ ὑπόληψις τὴν ὁποίαν χαίρει τὴν ἀπέκτησε ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ σκάνδαλον ποῦ ἐδημιούργησεν καὶ τὸ ὁποῖον μεταχειρίζεται γαργαλίζων τὴν περιέργειαν μερικῶν τάξεων τῆς κοινωνίας.

—Μικρή μου Φιαμέττη, αὐταῖς ἡ ἰδέες δὲν εἶνε δικές σου.

—Μὲ κρίνεις τόσο βλάκα ὥστε νὰ μὴ μπορῶ νὰ σχηματίσω ἰδέα ἀφ' ἑαυτοῦ μου; Καλὰ ἀφ' οὗ τὸ θέλεις, δὲν λέγω παρὰ ὅ,τι ἤκουσα νὰ λέγουν γι' αὐτὸν ἄλλοι ἀπόψε.. Ἴσως νὰ εἶπαν καὶ ἄλλα ποῦ δὲν ἄκουσα, οὔτε ἔδωσα προσοχὴ γιατὶ δὲν μοῦ πέρασε ἰδέα ὅτι μποροῦσε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος νὰ φθάσῃ ὡς δ' ἐπάνω καὶ βαλθῇ νὰ μᾶς χαλάσῃ τὴ φωληά μας, τὴ τόσο ζεστή... Ἄ! πτωχέ μου φίλε! ἀγάπη μου!

Ὁ Ἀνδρέας δὲν ἐπροσπάθησε ν' ἀπαντήσῃ αὐτὴν τὴν φορὰν ἴσως ἀπὸ κόπωσιν ἴσως ἀπὸ μεταμέλειαν. Ἔλαβεν ἐκ νέου τὴν Φιαμέττη εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν ἐφίλησε τρελλά.

Ὕστερον τῆς λέγει ἥσυχα:

—Ξέρεις καλὰ ὅτι σ' ἀγαπῶ, ἐνῷ ἐκείνη τὸν ηὐχαρίστει μὲ ἕνα γλυκὸ χαμόγελο, ἀλλὰ ἡ ζωὴ εἶνε δύσκολος! Δὲν θέλω νὰ πωλήσῃς τὸ περιδέραιόν σου δι' ἐμέ!...

III

***Νόρα*, ὁ κομήτης**

Ἡ πρωΐα ἦτο γλυκεῖα καὶ ὁ ἥλιος ἔλαμπεν ἔξω ἐνῷ εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον μὲ τὰ κλειστά του παράθυρα ἐπεκράτει ἡσυχία καὶ μυστηριώδης σκιὰ ἥπλουτο. Ἡ Φιαμέτη μὲ βλέφαρα ἐλαφρῶς χρωματισμένα καὶ τὰ χείλη ὠχρά, ἐκοιμᾶτο κουρασμένη ἀπὸ τὰς πολλὰς συγκινήσεις τῆς ἀγάπης καὶ τῶν δακρύων. Ὁ Ἀνδρέας, μὲ τὸν ἀγκῶνα εἰς τὸ προσκέφαλον, ἔμεινε ἄγρυπνος βυθισμένος εἰς σκέψεις καὶ εἰς ὄνειρα, ἀναποφάσιστος πρὸ τοῦ διλήμματος ἔργου φιλολογικοῦ τὸ ὁποῖον τῷ ὑπέσχετο φήμην καὶ κέρδη καὶ τῆς ἀπωλείας τῆς ἐρωμένης του. Ἔλα νὰ μὲ βρεῖς, τοῦ εἶχεν εἰπῇ ὁ Ζὰκ Κοζέλ: ἀνακαλύπτω εἰς σὲ τὸ ἄφθονον καὶ εὔστροφον τάλαντον ποῦ ἔχω ἀνάγκην δι' ἕνα ἔργον ἐκ συνεργασίας. Θὰ σοῦ δείξω τὰς σημειώσεις μου, καὶ μποροῦμαι ν' ἀρχίσωμεν ἀμέσως».

Ὁ Κοζὲλ ἔρριψεν εἰς τὸν νέον τὸ χρυσοῦν δόλωμά διὰ τῶν ἐγκωμίων του καὶ ἡ φωνή του ἐκείνη ἡ σαγηνευτικὴ τὴν ὁποίαν κατὰ τὰς περιστάσεις τόσον ὡραῖα ἤξευρε νὰ μεταχειρίζεται, ἔκαμεν ὥστε νὰ κατοπτρισθῇ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἄλλου ἡ ἐλπὶς καὶ ὁ πόθος τῆς ὑποσχομένης δόξης.

Ὁ Ἀνδρέας ἔριψεν ἐπὶ τῆς ἐρωμένης του θλιβερὸν βλέμμα ἥσυχο ἔκυψε καὶ ἐφίλησε τὰ μαλλιά της, καὶ μετέβη νὰ ἐνδυθῇ εἰς τὸ διπλανὸν δωμάτιον προσπαθῶν νὰ μὴ κάμῃ θόρυβον. Ὅταν ἦτο ἕτοιμος, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιον παρετήρησεν ὀλίγας στιγμὰς μὲ σφιγμένην καρδιὰ τὴν φίλην του ἡ ὁποία κοιμωμένη δὲν ἔκαμε τὴν παραμικρὰν κίνησιν καὶ βαδίζων στὰ νύχια ἐξῆλθεν.

Ἡ Νόρα ἡ ὁποία ἀνέβαινε τὴν στιγμὴν ἐκείνην συνεκρούσθη μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν σκάλαν.

— Ἕνα Ναπολεόνι στοίχημα ὅτι πᾷς στοῦ Ζάκ!

— Ἴσως... Ἀλλ' αὐτὸ δὲν σὲ ἐνδιαφέρει ποσῶς.

Ἡ Φιαμέννη κοιμᾶται ἀκόμη;

— Ναί! ἀλλὰ ἀνέβα, ἂν θέλεις...

— Καὶ τί θάλεγες ἂν κρατοῦσα ἀπὸ σένα τὴν ἐρωμένην σου;

— Φροντίζεις γιὰ συμφέρον σου;

— Ὄχι φροντίζω γι' αὐτὴν τὴν ἴδια.

— Ἔ! λοιπὸν τράβεξέ την, ἂν τὸ θεωρεῖς καλόν. Ἂς ἀκολουθήσῃ τὰς φαντασιοπληξίας της καὶ ἂς κάμῃ τύχην..

— Θαυμάζω τὴν φιλοσοφίαν σου.... πέρνεις τὰ πράγματα ὅπως ἔλθουν.

— Αὐτὰ εἶνε ποῦ μὲ πέρνουν ἐμένα καὶ τ' ἀφίνω νὰ τρέχουν ὅπως ἔρχονται. Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ τὰ βάζῃς μὲ τὸ πεπρωμένον.

— Καλὴν ἐπιτυχίαν Ἀνδρέα.

— Καὶ σὺ καλὴν ἐπιτυχίαν Νόρα.. ἕνα τελευταῖο φιλὶ στὴν Μιέτα.

Ἦτο ἤδη εἰς τοὺς πόδας τῆς κλίμακος ἐνῷ ἡ Νόρα ἐκτύπα ἐλαφρᾶ τὴν πόρτα τῆς φίλης της.

Εἰς μίαν στιγμήν, ἡ Φιαμέττη μὲ κοιτωνίτην ἀτημελήτως ἐρριμένον ἐπὶ τῶν στρογγυλῶν ὤμων της ἦλθε καὶ ἤνοιξε.

— Σύ, τόσω νωρίς.

— Ναί, πρέπει νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ κάτι σπουδαῖον καὶ εἶνε ἡ λογικὴ ποῦ θὰ μιλήσῃ μὲ τὸ στόμα μου.

Αἱ δύο γυναῖκες, ἐνηγκαλισμέναι ἐπέρασαν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς τουαλέτας τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἰς μεγάλην ἀκαταστασίαν ἀπὸ τὴν βίαν τοῦ Ἀνδρέαν ὅταν ἐνδύετο.

Ἐκάθησαν εἰς ἕνα διβάνι ἀπὸ στόφαν Ἰαπωνικὴν καὶ μὲ χρωματισμοὺς ἁρμονικούς, ἡ Νόρα ἔφερε τὸ μαντηλάκι της στὸ στόμα, ἔβηξε ἕνα ξηρὸν βῆχα καὶ ἀπέσυρε τὸ μαντηλάκι χρωματισμένον μὲ μίαν σταγόνα αἵματος.

Ἡ Φιαμέτη ἔσυρε γλυκὰ εἰς τὸ χλωμὸ κεφαλάκι τῆς φίλης της.

— Ἔπρεπε νὰ ἦσουν στὸ κρεβατάκι σου καὶ νὰ ὀνειρεύεσαι τὸν ἔρωτα...

—Ἢ τὸν θάνατον...

— Ἔλα, πᾶψε! Στὴν ἡλικία σου βάζεις ἰδέες καὶ μ' αὐτὰ τὰ ὡραῖα μάτια!

— Τὰ μάτια μου βλέπουν πιὸ πέρα ἀπὸ τὴ ζωή, καὶ ἴσως γι' αὐτὸ νὰ ἦνε ὡραῖα... ἀλλὰ δὲν πρόκειται τώρα γιὰ μένα...

— Καμιὰ σοβαρὰ λοιπὸν αἰτία σὲ ἔφερε ἐδῶ;

— Ἴσως τὸ διάβημά μου νὰ τὸ κατακρίνῃ κανεὶς καὶ νὰ μὲ καταδικάσῃ. Δὲν μὲ μέλλει, πρέπει νὰ ξέρεις ὅτι ἡ ἀγάπη ποῦ σοῦχω μὲ κάμνει νὰ προβῶ εἰς αὐτό...

— Λέγε.

— Ἀφ' οὗ ἐφύγατε χθὲς ἀπὸ τὴν ἑσπερίδα τοῦ Πασκάλ, μὲ ἐπλησίασε ὁ Φρανσὶς Λομβάρδος... εἴπαμε πολλά.... Εἶνε τρελλὸς γιὰ σένα καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ σοῦ τὸ πῶ.

Ἡ Φιαμέτη μὲ ἀπότομο κίνημα ἀπήντησεν εἰς τὴν φίλην της.

— Ὤ Εἶναι κακὸ αὐτό! Δὲν θὰ ἀφίσω ποτὲ τὸν Ἀνδρέα ἐγώ. Τὸν ἀγαπῶ, τὸ ξεύρεις καλά.

Ἡ Νόρα ἐμειδίασε μὲ ἐπιείκειαν.

— Δὲν θὰ βρεθῇς εἰς αὐτὸν τὸν κόπον. Εἶναι ἐκεῖνος ποῦ σὲ ἀφίνει.

—Ὄχι! δὲν ἠξεύρεις τὴν ἐπιρροὴν ποῦ ἔχω ἐοάνω του.... Σὲ βεβαιῶ πῶς ὁ Ἀνδρέας μ' ἀγαπᾷ καὶ μὲ θέλει περισσότερον ἀπ' ὅτι νομίζει καὶ ὁ ἴδιος.

—Τὸν ἀντάμωσα στὴ σκάλα, πηγαίνει στὸν Κοζέλ.

—Καὶ μ' αὐτὸ τί;

— Πιστεύεις στὰ λόγια αὐτοῦ τοῦ παληανθρώπου ποῦ τοῦ ὑπόσχεται προστασίαν. Εἶναι περήφανος καὶ ὑποφέρει νὰ σὲ βλέπει εἰς στενοχωρίαν... Ὁ ἴδιος μοῦ εἶπε νὰ σοῦ μιλήσω...

— Τί σοῦ εἶπε;...

—Ὅτι εἶπαι ἐλευθέρα νὰ ἀκολουθήσῃς τὴν φαντασιοπληξίαν σου, ναί...

Ἡ Φιαμέτη ἐτινάχθη μὲ πόνον, ὕστερον, προσπαθοῦσα νὰ λάβῃ εὔχαρες ὕφος.

— Λοιπὸν προσφέρεις μίαν λαμπρὰν τύχην;

—Ἕνα σπιτάκι, ἄλογα, ὑπηρέτας καὶ τὴν καρδίαν ἑνὸς λαμπροῦ νέου ποῦ ἀξίζει ὅσω καὶ ἡ περιουσία του, πρᾶγμα σπάνιον αὐτὸ σοῦ φαίνεται ἄσχημο καὶ τὸ θαρρεῖς ἀτιμωτικόν;...

Καὶ ἐξηκολούθησεν.

—Ἡ γυναῖκα, ἀγαπητή μου, δὲν ἔχει παρὰ δέκα πέντε χρόνια μόνο ποῦ μπορεῖ νὰ χαρῇ τὴ ζωή της νὰ σκεφτῇ νὰ μαζέψῃ κάτι ποῦ νᾶ τόχει νὰ ζήσῃ ὅταν ἔλθουν τὰ χρόνια ποῦ δὲν θὰ γυρίζῃ κανεῖς νὰ τὴν δῇ. Καὶ δὲν ἀργοῦν ν' ἔλθουν, νὰ τὸ ξέρῃς.... ἐγὼ τοὐλάχιστον, ἠμπορῶ νὰ πεθάνῳ ἥσυχα καὶ περήφανη ὅτι ἠγαπήθην

— Ναί, βέβαια, σὺ διετήρησες τὴν ἀνεξαρτησίαν σου, καὶ αὐτὸ εἶνε κάτι.

ΣΤΟ ΧΡΙΣΤΟ

Μέσα στὴν ἅγια τῶν παθῶν μεγάλη σου 'βδομάδα
θυμήσου μας καὶ μᾶς Χριστέ, κι' ἀπὸ τὸ μέτωπόν σου,
χῦσε μι' ἀχτίδα θεϊκιά, στὴν ἔρημη Ἑλλάδα
ποῦ πρώτη, πρώτη δόξασε Χριστέ μου τὸ σταυρό σου

Ὦ εἶν' αὐτὴ ἡ λεύτερη Χριστέ μου, Παναγιά σου,
ὅπου σὲ ξαναγέννησε, μὲ τὴν γλυκειά λαλιά της
ὅπου Χριστέ, σὲ σήκωσεν ἀπὸ τὸν Γολγοθᾶ σου
κάι ματωμένο σ' ἔσφιξε, σφιχτὰ στὴν ἀγκαλιά της.

Στὴ γλῶσσα της πολέμησες Χριστέ, τὸν Ὄλυμπό της
μ' αὐτὴ τὴ γλῶσσα γιὰ θεούς, θεοὺς ἔχει γκρεμίσει
αἰῶνὀς σήκων' ἡ Ἑλλὰς γιὰ σένα τὸ σταυρό της
κι' εἶδε τὸ ἅγιο βῆμα της, σαρίκι τοῦ Δερβίση!

Γιὰ σένα ἀπὸ τ' ἀχεῖλι της ἐσβύσθηκε τὸ γέλοιο
ἡ Ἀθηνᾶ της ντύθηκε καλόγρηα θλιμμένη
τὸν Ὅμηρό της ἔκαψε κι' ἐπῆρε τὸ βαγγέλιο
κ' ἐξέχασε τὴ δόξα της, στὰ Πάθη σου σκυμμένη!...

Τρεῖς 'μέρες ἔμεινες Χριστε, στὸν κόσμο πεθαμμένος,
καὶ τρεῖς αἰῶνες ἔλυωνε μέσ' στῆς σκλαβιᾶς τὸ μνῆμα
ἡ λεύτερή σου Παναγιὰ
ἀπ' τὸ σταυρό σου σχώρεσι κι' ὑπομονὴ φωνάζεις
μ' ἀπὸ τὸ μνῆμα πᾶς κυλᾶς τὴν πέτρα κι' ἀμολιέσαι....
Κρατᾶς σημαία κόκκινη, τὴ λευτεριὰ γιορτάζεις,
κι' ἐπαναστάτης ἀπ' τῆς γῆς τὰ σπλάγχνα ξετιέσαι!

***Η Ἤπειρος* δὲν ἄκουσε *Ἀνάστασις* καμπάνα**
κι' ἀκόμα ξύδι καὶ χολὴ εὐνοῦχοι τὴν ποτίζουν!..
τὴν λαχταρᾶ ἡ μάνα της.. .Σὺ ξέρεις ἀπὸ μάνα
καὶ ιἰθὰ πῇ ἀπ' τὸ παιδὶ τὴ μάνα σὰ χωρίζουν!

ἀπ' τὸ σταυρὸ σου χάνουνε τὸ θάρρος.....ξεσταυρώσου
καὶ δείχτους τὴν ἀνάστασι μὴ δείχνῃς τὸ σταυρό σου.

ΤΟ ΠΑΙΓΝΙΔΑΚΙ ΣΑΣ

Μπᾶ!... Νὰ ἕνας κύριος μὲ ψηλὴν καπελαδούρα, γεμάτος πόζα, σοβαρός, σοβαρότατος.

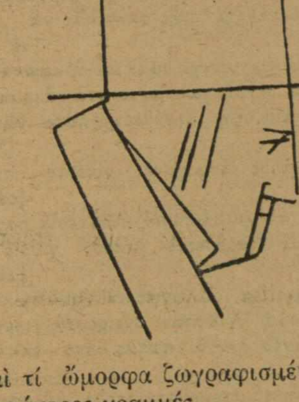

Καὶ τί ὤμορφα ζωγραφισμένος! ἐλάχιστες γρήγορες γραμμές...

Μπορεῖτε νὰ τὸν φτιάσετε καὶ σεῖς;

Μόνον ὅμως μὲ 21 γραμμήν.

Νὰ σᾶς δοῦμε.

Εἶνε ἕνα ἔξυπνο παιχνιδάκι Ἐγγλέζικο.

Ἐμπρὸς μάρς!... Περιμένουμε τὰς λύσεις, συνοδευομένας ἀπὸ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον.

Ὁ λύτης θὰ πάρῃ ἀμέσως διὰ κληρώσεως ὡς βραβεῖον μίαν κορνιζαρισμένην θεῖαν εἰκόνα «Τοῦ Θανάτου» τοῦ Στούκ.

Πῶς ἐμπῆκε ὁ Χασάψιεφ εἰς τὴν Θεσσαλονίκην.

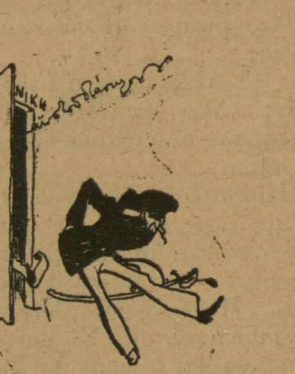

Καὶ πῶς..... 'βγῆκε!..

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ

Δροσερή, Δροσερή, σὰν πρωϊνὸ ἀγέρι, μὲ τὸ θαλασσὶ τσαντάκι της καὶ τὸ χρυσὸ κορδονάκι στὸ παχουλό της χέρι περασμένο, ἐβάδιζε ἡ μικρούλα διὰ τὸν σταθμὸν τοῦ φαλήρου. Τίποτε δὲν τῆς ἔκανε ἐντύπωσι, κανεὶς ἀπὸ τοὺς τριγυρίζοντας λέοντας δὲν τὴν ἀπασχολοῦσε. Μὲ τὸ καλλαθοειδὲς καπέλλο της ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐπρόβαλε ἕνα χαριτωμένω προσωπάκι καὶ μία λεπτὴ μυτούλα. διέσχιζε τὸ πλῆθος ποῦ περίμενε τὸ τραῖνο τῶν Ἀθηνῶν. Ὅλοι ἐγύριζαν καὶ τὴν ἐκύτταζαν μὲ θαυμασμὸν διὰ τὸ ὡραῖο βάδισμά της καὶ τὸ ὡραιώτερο τσαντάκι της. Αὐτὴ χωρὶς νὰ προσέχῃ ὑπερήφανη ἔφθασε στὸ πεζοδρόμιο καὶ ἤρχιζε νὰ συργιανίζῃ περιμένουσα τὸ τραῖνο.

Αἴφνης, ἕνα μικρὸ χέρι, γλήγορο σὰν ἀστραπὴ πέφτει ἐπάνω στὸ τσαντάκι καὶ τὸ χρυσὸ κορδόνι κόβεται ἀφίνον μιὰ κόκκινη γραμμὴ στὸ χέρι τῆς μικρῆς.

— Βρὲ τὸ παληόπαιδο, ἐφώναξαν ὅλοι. ἀκοῦς ἐκεῖ 'μπροστα μας νὰ τῆς τὸ ἁρπάξῃ; καὶ μερικοὶ ἐτέθησαν εἰς καταδίωξιν τοῦ μικροῦ, ἐνῷ ἡ μικρούλα ἡμιλιπόθυμος ἐψιθύριζε:—σᾶς παρακαλῶ ἀφῆστέ τον δὲν πειράζει.

Μετ' ὀλίγην ὥραν ὁ μικρὸς κλέπτης ἐφέρετο ἐν θριάμβῳ πλησίον τῆς μικρᾶς, ὅλος σχεδὸν ὁ περιμένων κόσμος τοὺς περιεκύκλωσε.

—Δεσποινίς, ἐρωτᾷ ἕνας, εἴχατε λεπτὰ μέσα;

—Ὄχι, ὄχι, ἤρχισε νὰ λέγῃ μὲ πνιγμένη φωνή. ἡ μικρὴ δὲν εἶχα τίποτε, δόστε τὸ μου σᾶς παρακαλῶ.

Ἡ περιέργεια ὅμως καὶ ἡ ἐπιθυμία πρὸς ἐξυπηρέτησιν μιᾶς δεσποινίδος δὲν τὸ ἐπέτρεπε τοῦτο καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς συλλαβόντας τὸν μικρόν, ἄνοιξε τὸ τσαντάκι διὰ νὰ βεβαιωθοῦν μήπως ἐπῆρε τίποτε ὁ μικρὸς ληστής. Μιὰ ἐφημερίδα ἦτο διπλωμένη. Τὴν ξεδιπλώνουν καὶ ἐνῷ ἡ μικρούλα προσεπάθη πεθαμένη σχεδὸν, νὰ κρύψῃ μέσα στῆς παλάμαις της τὸ ὠχρὸ πρόσωπό της, βλέπουν νὰ ἀναπτύωνται σὰν καλοὶ φίλοι μέσα στὴν ἐφημερίδα ἕνα κομματάκι ψωμὶ καὶ τυρί!!!

Πέτρος Σεκᾶκος

ΔΙΑ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ.—Ἔφθασαν ἀπὸ τὸ Παρίσι τὰ πλέον νουβωτὲ σχέδια τῆς θερινῆς σαιζὸν εἰς τὸ κατάστημα τῆς γνωστῆς καλλιτέχνιδος μοδίστας κ. Πηνελόπης Χατζοπούλου, ὁδὸς Ἑρμοῦ καὶ Εὐαγγελιστρίας 10.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΕΝ ΓΕΥΜΑ ΠΡΟΣ ΤΙΜΗΝ ΤΟΥ ΓΚΟΝΤΟΦΣΚΗ

Ὁ Σύνδεσμος τῶν Καθηγητῶν καὶ Διδασκάλων τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν, τὴν ἑσπέραν τῆς παρελθούσης Τρίτης παρέθηκεν ἐπίσημον γεῦμα ἐν τῷ ξενοδοχείῳ Palace, πρὸς τιμὴν τοῦ περιωνύμου κλειδοκυμβαλιστοῦ κ. Γκοντόφσκη καὶ τῆς κυρίας του.

Κατὰ τὸ γεῦμα τοῦτο ἐξεδηλώθησαν πρὸς τὸν κ. Γκοντόφσκη αἰσθήματα ἀπείρου θαυμασμοῦ καὶ τιμῆς, διὰ τὰ ὁποῖα ὁ κ. Γκοντόφσκη ἐπανειλημμένως ἐξέφρασε τὴν εὐγνωμοσύνην του καὶ τὰς θερμάς του εὐχαριστίας πρὸς τὸν παρακαθήμενον αὐτῷ διευθύνοντα σύμβουλον τοῦ Συνδέσμου κ. Κ. Ψάχον.

Κατὰ τὰ ἐπιδόρπια ὁ κ. Κ. Ψάχος ἐκ μέρους τοῦ Συνδέσμου προσεφώνησε τὸν κ. Γκοντόφσκη ἑλληνιστὶ διὰ τῆς ἑξῆς ὡραίας προπόσεως:

Κύριε Γκοντόφσκη,

Ἐξ ὀνόματος τοῦ Συνδέσμου τῶν Καθηγητῶν καὶ Διδασκάλων τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν λαμβάνω τὴν ὅλως ἰδιάζουσαν τιμὴν νὰ εὐχαριστήσω ὑμᾶς ἐγκαρδίως διὰ τὴν εὐγενῆ καλωσύνην, ἣν εἴχετε ν' ἀποδεχθῆτε τὴν ἡμετέραν πρόσκλησιν καὶ νὰ τιμήσητε μετὰ τῆς ἐριτίμου κυρίας Γκοντόφσκη τὸ λιτὸν ἡμῶν τοῦτο γεῦμα.

Ἐπὶ τῇ εὐτυχεῖ ταύτῃ δι' ἡμᾶς εὐκαιρίᾳ, διερμηνεύων ὁμόφωνον τὴν γνώμην τῶν ἀξιοτίμων συναδέλφων μου, ἐκφράζω αἰσθήματα βαθυτάτης τιμῆς καὶ ἐκτιμήσεως, ἅμα δὲ καὶ ἀπείρου θαυμασμοῦ πρὸς σὲ τὸν ὑπέροχον καλλιτέχνην, τὸν δαιμόνιον κλειδοκυμβαλιστὴν καὶ τὸν διάσημον συνθέτην καὶ εὔχομαί σας ἐκ βάθους ψυχῆς καὶ καρδίας δάφνας πάντοτε πάντοτε δόξης καὶ τιμῆς ν' ἀποκομίζῃς ἐν τῷ τετιμημένῳ σταδίῳ σου ἐπ' ἀγαθῷ καὶ εὐκλείᾳ τῆς θείας τοῦ Ἀπόλλωνος τέχνης».

Τὴν προσφώνησιν ταύτην τοῦ κ. Ψάχου μεθηρμήνευσεν ἀμέσως γερμανιστὶ ὁ Καθηγητὴς κ. Μ. Καλομοίρας ἀμέσως δὲ ὁ κ. Ψάχας ἐγείρας τὸ κύπελλον προέπιεν ὑπὲρ ὑγείας καὶ εὐημερίας τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας Γκοντόφσκη.

Κατόπιν καὶ ἑτέρας προπόσεως τοῦ κ. Gr. Marsick γαλλιστὶ γενομένη ὁ κ. Γκοντόφσκη εἰς ἄκρον συγκεκινημένος ἐκ τῶν εἰλικρινῶν τούτων ἐκδηλώσεων καὶ μετὰ χαρᾶ τηριζούσης αὐτὸν ἀγαθότητος καὶ ἀφελείας ἀπήντησε δι' ὀλίγων πρὸς τὸν κ. Ψάχον καὶ διὰ ἐκφραστικωτάτων λέξεων ἐξέφρασε τὰ ἐγκαρδίους αὐτοῦ εὐχαριστίας πρὸς ὃν Σύνδεσμον τῶν Καθηγητῶν καὶ Διδασκάλων τοῦ Ὠδείου καὶ προπιὼν ὑπὲρ αὐτῶν ηὐχήθη πᾶσαν προαγωγὴν καὶ πρόοδον ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ἐν Ἑλλάδι μουσικῆς καλλιτεχνικῆς κινήσεως.

Μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ γεύματος ἐπηκολούθησαν θερμαὶ συνομιλίαι καὶ διαχύσεις, τῶν ὁποίων περιχαρὴς μετέσχεν ὁ περιώνυμος πιανίστας ζητῶν παρὰ πάντων πληροφορίας περὶ τοῦ ἔργου ἑκάστου καὶ τῆς ἐν Ἑλλάδι μουσικῆς ἐργασίας. Ἰδιαίτερον δὲ ὅλως ἐνδιαφέρον ἔδειξε διὰ τὴν Ἑλληνικὴν μουσικὴν διὰ τὴν ὁποίαν ἐπὶ πολλῶν σημείων συνωμίλησε μετὰ τοῦ κ. Καλομοίρη καὶ τοῦ κ. Ψάχου

Ὁ Ῥεπόρτε

ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ

Ἡ καρδιά μ' ἡ σφιγμέν' ἀπ' τὸν πόνο
Κι' ἡ ψυχή μ' ἡ τρελλὴ ἀπ' τὸν πόθο
Δυὸ λέξεις προστάζουν νὰ γράψω
Ἀφοῦ πρῶτα τὴν πέννα βυθίσω
Σὲ ποτάμι ἀπὸ πύρινα δάκρυα
Εἰς τὴ λίμνη τῆς ἄσβεστης φλόγας.

Ἡ ὡραία δροσάτη δουλίτσα
Καθεμέρα θ' ἀφίν' στὸ τραπέζι
Ἕνα γράμμα γραμμένο μὲ δάκρυα
Κι' ἕνα ἄνθος θρεμμένο μὲ πίκραις
Γιὰ νὰ λὲν τῆς καρδιᾶς μου τὸν πόνο
Τῆς ψυχῆς μου τὸν ἄσβεστο πόθο.

Χαλκὶς **Γλαῦκος Φωσφόρος.**

ΧΡΥΣΟΥΛΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Βλέπω, βλέπω πῶς ἀγαπιοῦνται, καὶ βλέπω τὴ συμφορά μου!!... Ὄχι δὲ γελιοῦμαι πιά !... Νὰ ! κάτι λέει αὐτή. Αὐτὸς ταράζεται. Σηκώνεται ξαφνικά, ἀνοίγουν τῆς ἀγκαλιαῖς τους καί, Θέ μου, σφίγγονται, σφίγγουνται καὶ φιλιοῦνται !... Ἀκούω τὰ φιλιά τους, τ' ἀκούω. Τὸ ἑλαφρὸ ἀεράκι μοῦ τὰ φέρνει στ' αὐτιά μου κι' ἀντηχοῦνε στὴ ψυχή μου σὰν νεκρικὲς καμπάνες... νὰ σηκωθῶ νὰ τρέξω, νὰ τοὺς ἁρπάξω, νὰ τοὺς ρίξω στὰ κύματα μέσα, νὰ τοὺς πνίξω, νὰ τοὺς πνίξω καὶ τοὺς δύο νὰ σωθῶ....Σὰν ἀνεμοζάλη πέρασαν ὅλα αὐτὰ ἀπὸ τὸ νοῦ μου.

Δὲν ἔκανα τίποτα. Σηκώθηκα καὶ τρέχοντας ἔφυγα....

Γιατί ; Καὶ γὼ δὲν τὸ ξέρω. Μὸν ξέρω πῶς φεύγοντας πῆρα μιὰ ἀπόφασι νὰ φύγω ἀμέσως ἀπὸ κεῖνο τὸ μέρος γιὰ πάντα.

Κατέβηκα στὸ λιμάνι. Τὸ βαπόρι ἦταν ἕτοιμο νὰ φύγῃ. Μπένω σὲ μιὰ βάρκα καὶ περνῶ πάνου. Βρίσκω τὸν ἀδερφό μου ποῦ προβόδιζε ἕνα φίλο του. Τὸν πέρνω παράμερα καὶ τοῦ λέω.

— Δημῆτρι ! ἐκεῖ !.... πέρα ἐκεῖ !... Στὴν ψιλὴ ἄμμο... πήγαινε νὰ τοὺς δῇς καὶ σύ !... Ἡ Χρυσοῦλα καὶ ὁ Ἀλέξαντρος ! Ἀγαπιοῦνται, σοῦ λέγω, ἀγαπιοῦνται !... ἐμένα μὲ γελοῦσε ἡ βρῶμα.... Τρέξε νὰ τοὺς δῇς ! Ἐγὼ φεύγω !... δὲ θὰ ξαναγυρίσω ποτὲς πιά, ποτές !... Σ' ἀφίνω γιά, ἀδερφούλη μου! Καὶ κύτταξε, ποτὲς, ποτέ σου μὴ γελαστῇς ἀπὸ λόγια γυναῖκας...

Ἔφυγα καὶ γύρισα ὅλον τὸν κόσμο, σέρνοντας μαζῆ μου τὴ θλῆψι μου καὶ ἕνα ἀπέραντο μῖσος γιὰ τὴ Χρυσοῦλα. Τριάντα-τριάντα πέντε χρόνια φερνόμουνα σὰ ἀνεμοδαρμένο καράβι στὸ πέλαο τῆς Ζωῆς, ἔχοντας μιὰ μόνη πιθυμία νὰ τηνεδῶ μιὰ μέρα, νὰ τὴν ἀκούσω νὰ ὑποφέρῃ καὶ νὰ πονᾷ καὶ νὰ τὸ θαρρέψω πῶς θἄνε ἡ ἀμοιρία της γιὰ τὸ κακὸ ποῦ μοῦ ἔκανε.

Ἔτσι ἔμενε ζωντανὸ πάντα τὸ μῖσος μου. Μὰ νὰ τώρα ποῦ κι' αὐτὸ δὲν ὠφέλησε.

Ἔρχουμαι καὶ δὲν τὴν εὑρίσκω στὴ ζωή ! Καὶ τὸ μῖσος πεθαίνει κι' αὐτό !

**
*

Νά ! ἡσυχο μένει τὸ λευκὸ σπιτάκι τῆς Χρυσούλας τώρα, ἀνάμεσα στὰ φουντωτὰ δένδρα τοῦ κήπου.

Τὰ παράθυρα κλειστά, ὁ λιακὸς ἔρημος. Καὶ μόνο τὰ πουλάκια, σὰ μαῦρα σημάδια, σημώνονται γοργὰ-γοργὰ ἀπὸ μέσα τοὺς πυκνοὺς κλάδους καὶ πετοῦν, γιὰ νὰ γυρίσουν πάλι γιὰ νὰ ξανατετάξουν ὕστερα, σὰν τῆς ἐλπίδες τῆς ψεύτικες ποῦ πηγαίνο ἔρχουντι στὴν ψυχή σου γελῶντας σε χωρὶς λύτησι....

Σὲ μιὰ σκέψη μου, γυρίζω μηχανικὰ κι' ἀρωτῶ τὸν ἀδελφό μου.

—Καὶ τώρα ποιὸς τώχει τὸ σπῆτι ;

Γυρίζει κι' μὲ κυττάζει μ' ἕνα μάτι ποῦ σπιθοβόλαε μιὰ ἀλλόκοτη ἔκφρασι ἀτειλῆς, ἐπίπληξης, ὀργῆς. Θάρρεψα κῶς ἔβλεπα τὸ σοβαρὸ καὶ τραχὺ μάτι δικαστοῦ.

—Ὁ ἀδελφός της, εἶπε ξερά.

—ὁ ἀδελφός της ; ρώτησα γῶ μὲ ἀπορία.

—Ναί ! ὁ Ἀλέξαντρος.

Τινάχτηκα πάνου σὰ νὰ μὲ χτύπησε κεραυνός.

—Ὁ Ἀλέξαντρος; ὁ Γιὸς τῆς Κυρα Σοφιᾶς ;... Λέγε, λέγε μου !... Μούγκρισα σφίγγοντάς του τὰ μπράτσα. Τί ἔννοεῖς ; τὶ θέλεις νὰ πῇς ;...

Ἤσυχα ἔσπρωξε πέρα τὸ χέρι μου καὶ καὶ μὲ ἤρεμη φωνὴ μοῦ εἶπε.

—Ἄκουσε Λούλη ! Ἐσὺ ἐπῆρες στὸ λαιμό σου τὸ κορίτσι, καὶ θὰ δώσῃς λόγο στὸ Θεό.... Μικρὸς ἦσουν βίαιος πάντα, ὁρμητικὸς καὶ ἐπιπόλαιος. Σὲ συνταράζε ἕνα συναίσθημα καὶ ἡ ὁρμή του ἔδιωχνε κάθε λογικὴ ἀ'τ' τὸ μυαλό σου. Ἄφησες πάντα τὴν καρδιά σου νὰ σὲ παρασύρῃ καὶ ἡ κρίσι σου ἔλειψε πάντα... Τὶ δὲ σοῦκανε ἡ δυστυχισμένη ἡ μητέρα καὶ ὁ πατέρας νὰ σοῦ κόψουν αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα. Θυμᾶσαι ποῦ σοῦλεγαν πῶς θὰ σοῦ φέρῃ καταστροφή. Νὰ ποῦ ἀλήθεψαν τὰ λόγια τοῦ Μακαρίτη!..

«Ἡ Χρυσοῦλα ἦτο τὸ εὐγενικότερο πλάσμα ποῦ ἤρθε σ' αὐτὸν τὸν κόσμο. Ἂν ἦταν ἄλλος ἀπὸ ἐσέ, θὰ ἦτο ὁ εὐτυχέστερος ἄνθρωπος ἔχοντας στὸ πλευρό του ἕνα σύντροφο τόσο πολύτιμο σὰν κι' αὐτή ! Θὰ ἀντίκρυζε κάθε κακοριζικιὰ τῆς ζωῆς μὲ θάρρος καὶ κάθε χτύπημα συμφορᾶς θὰ τὸ δεχότανε μὲ ἐγκαρτέρησι γιατὶ κεῖ κοντὰ βρισκόνανε ἕνα χέρι μαλακὸ καὶ μιὰ καρδιὰ τρυφερὴ νὰ τοῦ τὴ μαλακώσῃ... Μὰ σὺ στάθηκες μτσικος! Σ' ἀγαποῦσε ἡ Χρυσοῦλα, σ' ἀγαποῦσε καὶ μὲ τ' ὄνομά σου ξεψύχησε..

Ἡ Χρυσοῦλα μοῦ τἄπε ὅλα. Δὲ μοῦκρυψε τίποτα. Ναὶ ὁ Ἀλέξαντρος τὴν ἀγαποῦσε, τῆς τὸ φανέρωσε ὅσο ζοῦσε ὁ πατέρας της, μὰ σὰν πέθανε ξαφνικὰ κεῖνος, θάρεψε πῶς εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἀπαιτήσῃ τὴν ἀγάπη της... Τότες ἡ Χρυσοῦλα σκέφτηκε τὸ λάθος ποῦ ἔκανε νὰ τοῦ δώσῃ τόσο θάρρος καὶ νὰ τοῦ-δείξῃ τόση ἄδολη φιλία ἀδελφικὴ ποῦ κεῖνος τὴν παρεξήγησε. Βρέθηκε μπλεγμένη ἡ φτωχιά. Τῆς ἐθόλωσε ἡ σκέψη. Αὐτὸς ἀπαιτητικὸς πάντα καὶ νὰ φοβερίζῃ... Πῶς νὰ κάμῃ τώρα; πῶς νὰ τὰ διορθώσῃ τὰ πράγματα, πῶς νὰ τὰ φέρῃ μὲ τρόπο ποῦ νὰ μὴ γίνῃ καμμιὰ συμφορὰ οὔτε σὲ σένα οὔτε σὲ κεῖνον ;... ὅταν ἕνα βράδυ χωρὶς νὰ θέλῃ καὶ ξαφνικὰ ἄκουσε τὴν Κυρὰ Σοφιὰ νὰ τοῦ λέγῃ τὴν τρομερὴ ἀλήθια. Αὐτὴ τοῦ τάλεγε ξάστερα πῶς δὲν μποροῦσε νὰ τὴν πάρῃ μὰ κεῖνος δὲν πείθουντιν. Βλάκας ὅτως ἦταν πάντα καὶ ἠλίθιος τοῦ εἶχεν καρφωθεῖ ἡ ἰδέα πῶς καὶ κἀλὰ τὸ κορίτσι τὸν ἀγαποῦσε καὶ φανέρωσε τῆς προθέσεις του νὰ τὴν ἁρπάξῃ ἕνα βράδυ. Εἶχε συνεννοηθῇ μὲ κάνα δυὸ ἄλλους φίλους του νὰ τόνε βοηθήσουν. Τρόμαξε ἡ γριά. Κάθεται καὶ τοῦ φανερώνει τὴν ἀλήθια. Πῶς αὐτὸς καὶ ἡ Χρυσοῦλα ἕνα πατέρα ἔχουνε.. Πῶς τὸν εἶχε κάνει μὲ τὸν πατέρα τῆς Χρυσούλας. Τόνε θυμᾶσαι τὸν πατέρα της ! Θυμᾶσαι τὴ φήμη ποῦ εἶχε σ' ὅλον τὸν τόπο. Εἶχε τόσα πλεονεχτήματα, εἶχε κι' ἕνα ἐλάττωμα ὁ μακαρίτης. Γυναικᾶς ! Ἔτσι ἕνα βράδυ, ποῦ ἡ γυναῖκα του ἔλειπε στὴν ἄρρωστη ἀδερφή της κι' ὁ ἄντρας τῆς κυρὰ Σοφιᾶς εἶχε φύγει μὲ τὸ πλοῖο ποῦ ἦταν νάφτης, ἐκεῖνες τῆς μέρες, χωρὶς νὰ γυρίσῃ ποτές, γιατὶ πνίγηκε στὸ ναβάγιο ποῦ ἔγεινε τότες, δίχτηκε σὰ γερὰ τῆς Κυρὰ Σοφιᾶς ποῦ ἦταν ἀκόμη νέα καὶ νόστιμη.

Κ' ἔγεινε ὁ Ἀλέξαντρος. Κανεὶς δὲν εἶξερε τὸ μυστικὸ παρὰ οἱ δυό τους. Γι' αὐτὸ ὁ πατέρας τῆς Χρυσοῦλας φρόντισε γιὰ τὴν ἀνατροφή του, καὶ τὸν σπούδασε καὶ τοῦ χάρισε θαρρῶ καὶ κἄποιο χτῆμα.

Ἡ σκέτη ποῦ σκέπαζε τὰ μάτια τοῦ Ἀλέξαντρου ἔπεσε καὶ ἤρθε στὰ σύγκαλά του· ἡ ντροπή του τοῦ ἀνέβασε τὸ αἷμα στὸ πρόσωπο καὶ ἔκανε τὴν ἀπόφασι νὰ φύγῃ. Μάλιστα περίμενε κείνη τὴ χρονιὰ νὰ διορισθῇ Σχολάρχης σ' ἄλλο μέρος.

Στὴν ἄμμο λοιπὸν ποῦ τὸν εἶδες γονατιστὸ μπρός της δὲν τῆς ἔλεγε τὴν ἀγάπη του, δὲν τῆς φανέρωνε τὸ πάθος του. Τέτοιο πάθος εἶχε σβύσει πιὰ σ' αὐτόν. Τῆς ζητοῦσε συχώρεση καὶ τῆς ἔλεγε πῶς ἦταν ἀνόητος ταπεινὸς αὐτὸς ν' ἀτενίζῃ σὲ κείνη. Ἔτσι τῆς τόφερε ! Μὰ κείνη τοῦ φανέρωσε πῶς τὰ ξέρῃ ὅλα καὶ σὰν ἀδέρφια τότες ἀγκαλιαστήκανε...

Ὁ Ἀλέξαντρος ἔφυγε καὶ στάνια ἐρχότανε δῶ πέρα γιὰ λίγον καιρό.

Μὰ ἡ Χρυσοῦλα χρόνια γιὰ χρόνια περίμενε νὰ γυρίσῃ ὁ Λούλης. Μὰ ποῦ Λούλης ;... Ἐστάθη ἀδύνατο νὰ βρεθοῦνε τ' ἀχνάρια του στὸν ἀπέραντο Κόσμο ! Καὶ τὸν ἐθαρέψαμε δλοι πεθαμένο !...

Σιγά, σιγὰ ἔσβυσε. σὰν τὴ φωτιὰ ποῦ δὲν τῆς δίνεις τροφή. Σιγὰ-σιγὰ ἔλυωσε σὰν τὸ κερί, μαράθηκε σὰν τὸ λουλοῦδι τοῦ βράχου ποῦ τοῦ λείπει ἡ δροσοῦλα !...

Ὦ ! τί κακό, τί μεγάλο κακὸ ποῦ μᾶς ἔκανες !...

Ἔμπηξα βαθειὰ φωνὴ καὶ σωριάστηκα χάμου.

— Χρυσοῦλα μου ἐσύ !Ἀδικοσκοτομένη !

Μὲ χτύπησε ἐλαφρὰ στὸν ὦμο.

— Τί ὠφελοῦν τὰ λόγια ; Γύρισε πίσω καὶ κύτταξε τὸ δρόμο τῆς ζωῆς σου. Εἶναι ἐκεῖ ἕνα μνημοῦρι ἀψηλὸ καὶ βουβό ! Σὺ τὸ ἄνοιξες καὶ μόνος σου ἔθαψες τὴν Ἀγάπη σου! . . . . . .

Στάμος Γιούρας

ΔΙΠΛΗ ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Φτωχὸ χωριὸ δροσόλουστο μὲ τὴ λευκὴ θωριά σου!
Μιὰ μέρα σὰν καὶ σήμερα, μιὰ μέρα ἁγιασμένη
περνοῦσα κι' εἶδα—ὤιμε— τὴ τοση ὀμορτια σου
στὰ σκότια τἄγρια τῆς σκλαβιᾶς νὰ χνεται νὰ σβένῃ.
Δειλὰ δειλὰ ἐχτύπαγε-θυμᾶσαι-ἡ καμπά α.
Οἱ σκλάβοι σιγολέγανε μέσα στὰ σἀφρα τους:
«Ὦ, μιὰ λαμπρὴ ἐλεύθερη πότε θὰ σοῦμε Μαναϊ»
καὶ μὲ λυγμοὺς ἐσμίγανε, οἰδόλιοι, τὴ χαρά τους.
Ἕνα πρωῒ τὸ χῶμά σου ἡ Λευτεριὰ πατάει
καὶ τώρα μὲ Παράδεισο μικρο, χωριό μου, μοιάζεις.
Καὶ καμπανοῦλα του γοργὰ καὶ χαρωπὰ κτυπάει
καὶ μιὰ διπλὴ Ἀνάσταση ὀνειρευτὴ γιορταζεις.
«Χριστος ἀνέστη» ὁ παπᾶς στο ἐκκλησακι φάλλει
μὲ μιὰ φωνὴ π' ἀτελείωτη στοὺς θόλους φτερουγίζει,
«Χριστὸς ἀνέιτη, δρὲ παιδιά» φωνάζουνε οἱ ἄλλοι
καί κάθε ματι χριστιανοῦ ἀπὸ χαρὰ δακρίζει.

Κων. Γ. Καρυωτάκης

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ

Τὰς ἡμέρας αὐτάς, ὅπου ὁ κόσμος ἀναζητεῖ τὴν κλὴν ἐκκλησιαστικὴν μουσικήν, ὡς τι κειμήλιον ἀπολεσθέν, καὶ τρέχει ὅπου ἀκούσῃ, ὅτι καλῶς ἐκτελεῖται αὕτη, μεγάλη συγκέντρωσις πιστῶν γίνεται εἰς ἐκείνους τοὺς Ναούς, ὅπου οἱ ψάλται ἐκτελοῦν πιστῶς τὰς μελῳδίας Γεωργίου τοῦ Ραιδεστινοῦ.

Εἶνε ὁ τελευταῖος εἰς τοὺς χρόνους μας Πρωτοψάλτης, εἰς τὴν ἀληθινὴν τῆς λέξεως σημασίαν. Οὐχὶ δηλ. ἐκτελεστὴς ἁπλοῦς τῶν ἀρχαίων βυζαντινῶν μελῶν, ἀλλὰ δημιουργὸς νέων μελῳδημάτων ἐπὶ τῆς ἀρχαίας πάντοτε γραμμῆς αὐστηρῶς ἡρμοσμένων. Τὸ βιβλίον του, περιέχον ὅλους τοὺς ὕμνους τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος, εἶνε ἀπὸ τὰ κλασικὰ πλέον ἔργα τῆς βυζαντινῆς Μούσης, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Γεώργιος Ραιδεστινὸς ἀπηθανατίσθη, ἀναδειχθεὶς κορυφαῖος μεταξὺ ὅλης τῆς σεπτῆς χορείας τῶν παλαιῶν διδασκάλων. Τὸ μυστήριον, διὰ τοῦ ὁποίου κατώρθωσεν ὁ Ραιδεστινὸς τὸ ἀνδραγάθημα τοῦτο δὲν εἶνε τι ἄγνωστον εἰς τὰ μεγάλα δημιουργικὰ πνεύματα. Εἰς τὰ ἀρχαῖα μέλη χωρὶς νὰ παραβλάψῃ τὸ σεμνὸν αὐτῶν κατώρθωσε νὰ δώσῃ νέαν ζωήν, διὰ τῶν ἐγκατασπαρεισῶν ἐνιαχοῦ τῶν τροπαρίων θέσεων τῆς ἰδιαιτέρας του ἐμπνεύσεως, διὰ τῶν ὁποίων τὰ ἀρχαῖα μέλη ἀτέσθησαν κίνησιν καὶ ζωήν, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχον ἕως τότε φανερά. Τοῦτο ἐπέτυχεν εἰς ἀπίστευτον βαθμόν. Ὁ Ραιδεστινὸς σχετίσας πολὺ-πολὺ τὴν ποίησιν τῶν τροπαρίων μετὰ τοῦ μέλους, ὥστε ν' ἀποτελέσουν τὰ δύο ἓν ἀναπόσπαστον σύνολον ὡς σῶμα καὶ ψυχή. Καὶ ὅπου παθαίνεται ἡ ποίησις νὰ παθαίνεται ἡ μελῳδία. Ὅ,τι αἰσθάνεται οἱ ποίησις νὰ αἰσθάνεται ἡ μελῳδία. Τὸ τοιοῦτον παρατηρεῖται καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους μελοποιούς, ἀλλὰ συνήθως ἀπὸ λέξεως εἰς λέξιν, καὶ ὄχι ἐν συνόλῳ, ὅτερ παραλύει τὴν μελῳδίαν διακόπτων τὴν συνέχειαν αὐτῆς. Ἐνῷ ὁ Ραιδεστινὸς ὅλην τοῦ τροπαρίου τὴν ποίησιν ὑπέβαλεν εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ μέλους ἀποτελέσας μίαν νέαν ἁρμονίαν καλλιτεχνικωτάτην.

Οὗτος ὁ Ραιδεσινὸς δὲν εἶναι μόνον ψάλτης, ἀλλὰ ποιητὴς-ψάλτης. Ἔχει φωνὰς διὰ τὸ πένθος καὶ φωνὰς διὰ τὴν χαράν. Φωνάς διὰ τὴν γῆν καὶ φωνὰς διὰ τὸν οὐρανόν. Καὶ περιπλέον φωνὰς διὰ τὰ ὑπὸ τὴν γῆν, διὰ τὰ καταχθόνια. Φωνὰς δι' ὅλα τὰ ψυχικὰ πάθη. Ὁ Ραιδεστινὸς διὰ τῆς μελῳδίας του χορεύει καὶ ἄλλεται ἐξεγειρόμενος. Καὶ πάλιν ἠρεμεῖ καὶ ὑπνοῖ βαθμηδὸν καθεύδων τὴν ἱερὰν ἀταραξίαν. Ὅταν ψάλλῃ τὸ περίφημον τῆς Μεγάλης Δευτέρας τροπάριον «Ἐρχόμενος ὁ Κύριος πρὸς τὸ ἑκούσιον πάθος τοῖς Ἀποστόλοις ἔλεγεν ἐν τῇ ὁδῷ...» εὑρίσκεται εἰς ὁδοιπορίαν. Καὶ σὲ πέρνει ἀπὸ τὸ χέρι καὶ περιπατεῖς μαζῆ του, μὲ τὸ τροπάριον μὲ βῆμα ρυθμικὸν κανονικώτατα, σὰν στρατιώτης γυμνασμένος. Θαρρεῖς, πῶς εἶσαι μαζῆ μὲ τοὺς Ἀποστόλους καὶ ἀκολουθεῖς τὸν Χριστὸν εἰς τὴν τελευταίαν του ἐκείνην ὁδοιπορίαν, καὶ «ἀναβαίνεις εἰς Ἱεροσόλυμα», ὅταν ἔξαφνα, εἰς τὸ «Παραδοθήσεται», ἐξανοίγῃς ἐμπρός σου τὴν σπεῖραν τῶν Ἰουδαίων τὴν αἱμοχαρῆ. Μὲ τὴν λέξιν «νεκρωθῶμεν» παραιτεῖς, χάριν μιᾶς τοιαύτης γλυκυτάτης ραιδεστινείου μελῳδίας, ὅλας «τὰς τοῦ βίου ἡδονάς» καὶ ἐξαφνα ἰδοὺ εὑρίσκεσαι εἰς τὴν «Ἄνω Ἱερουσαλὴμ» μετέωρος ἀπὸ τὴν μάγον τοῦ Διδασκάλου τέχνην σὰν εἰς ἓν ἱερὸν ἀερόστατον. Ὁμοίως καὶ εἰς τὰ λοιπὰ τροπάρια.

Δὲν τὰ ἀκούεις μόνον ἁπλῶς. ἀλλ' ἀγωνιᾷς μαζύ των. Ὀδυνώμενος, ὁ Ραιδεστινὸς σὲ κάμνει νὰ πονῇς, χορεύων σὲ κάμνει νὰ χορεύῃς. Ὅταν ψάλλει : «Ἰδοὺ ἀναβαίνω πρὸς τὸν Πατέρα μου» ὁμιλεῖ μὲ τὸν οὐρανόν. Ὅταν ἐκφωνῇ τὸ «παραδίδομαι ἁμαρτολῶν χερσὶν» ὁμιλεῖ μὲ τὴν γῆν, καὶ ὅταν βαθειὰ-βαθειὰ ἀναμέλπῃ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του τὸ «ταφῇ παραδόντες» θαρρεῖς πῶς ἀκούεις τὴν φωνὴν του ἀπὸ τὰ καταχθόνια. Εἶνε ὁ Ραιδεστινὸς ὁ Εὐριπίδης τῶν τραγικῶν εἰς τὸ πάθος χωρὶς νὰ παραβλάψῃ τὴν ἱεροπρεπῆ του Αἰσχύλου σεμνότητα.

Εἰς τὸν Ἅγιον Νικόλαον τοῦ Τζουμπαλῆ ὅπου ἐψαλλε τελευταῖον, μετέβαινεν ὅλη ἡ ἀριστοκρατία τοῦ Γένους νὰ τὸν ἀκούσῃ ἀπὸ τὰ τετραπέρατα τῆς πόλεως. Ἦτο χονδροκαμωμένος, τραχὺς τὸ παράστημα, μὲ ἕνα βλέμμα ὅμως ἀστραπηβόλον. Ἡ φωνή του ἦτο βαρυτόνου φωνή. Καὶ ὄχι τόσον γλυκεῖα. Ὀλίγον βραχνὴ ἀπὸ τὸ Σαμιώτικο κρασὶ τοῦ Σαλὶ παζάρ, μὲ τὸ ὁποῖον ἐθάρρει καὶ τὴν γλυκάνῃ ὁ μέγας καλλιτέχνης. Ἀλλ' ὅτι τὸν ἐστέρησεν ἡ φύσις. τὸ ἀπέκτησε διὰ τῆς τέχνης. Ἀκίνητος εἰς τὰ στασίδι του. Κ' οἱ Καραμανλῆδες ἔμποροι, οἱ πλούσιοι χορηγοὶ τῆς μεγάλης ἐκείνης ἐνορίας, γύρω-γύρω χωρὶς οὐδὲ ἀνασασμὸν νὰ παίρνουν.

Μιὰ φορὰ—ἦταν Χριστούγεννα— καὶ ὁ Ραιδεστινὸς ἔψαλλε τὸ «Χριστὸς γεννᾶται». Εἰς τὴν ἀμίμητον μουσικὴν θέσιν «Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν» ἕνας Καραμανλῆς συναπραγείς μαζῆ του ἐφώναξεν :

— Ἀμάν!

Ὅταν δὲ προχωρῶν εἰς τὰ ὕψη ἀκόμη, ὁ ἕνθους ψάλτης, ἐδημιούργει τὴν θέσιν: «Ὑψώσητε» ἕνας ἄλλος Καραμανλῆς εἰς τὰ σύννεφα αὖχην εὐθείας, προσέθηκεν:

— Ἀσκονσούλ! (Χαβὰ σ' ἐσέ) Εὖγε σου!)

Ἄλλην φορὰν ἔψαλλε τὰς Καταβασίας τῆς Ἀναλήψεως, ὅτε ὁ Πατριάρχης ὁποῦ ἐχοροστάτει τόσον ἠχαλωτίσθη ἀπὸ τὴν μαγικὴν ἐκείνην μελῳδίαν τοῦ Ραιδεστινοῦ, ὥστε εἰς τὴν θέσιν «καταποντίσαντι» τοῦ ἔπεσεν ἡ πατερίτσα ἀπὸ τὰς χεῖράς του, καταποντισθεῖσα μαζῆ μὲ τοὺς τριστάτας καὶ τὰ ἅρματα τῶν Αἰγυπτίων ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ...

Ἦτο δὲ μεγαλοπρεπῶς ἀφελὴς ὁ μέγας Πρωτοψάλτης. Ὅταν ἐλθὼν εἰς σύγκρουσιν πρὸς τὸν Ἰωακεὶμ τὸν Γ'. ὡς μὴ ἀποσπώμενος ὀλίγον ἀπὸ τὸ Σαλὶ-Παζάρ, ἀπελύθη ἀπὸ τὸ Φανάριον, ὑπήγαγεν μὲ ἄλλους φίλους του νὰ τὸν ἐπισκεφθῶμεν εἰς τὸν οἶκόν του. Ἦτο ἐξηπλωμένος μακαρίως ἐπὶ τοῦ τουρκικοῦ διβανίου του καὶ ἐτερέριζε νέαν τινὰ μουσικὴν σύνθεσίν του.

— Πῶς εἶσαι διδάσκαλε; Ἐχαιρετίσαμεν.

— Ἀργὸς καὶ μετὰ μέλους! ἀπήντησε χαριέντως ὁ Ραιδεστινὸς, παραλλάσσων εὐφυῶς τὴν τυπικὴν σημείωσιν τροπαρίων τινῶν, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ψάλλωνται ἀργῶς καὶ μετὰ μέλους...

Ὅλοι οἱ μύσται τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς ἐνταῦθα μετὰ ἰδιαιτέρας χαρᾶς καὶ εὐλαβείας θέλουν νὰ ἐκτελοῦν τοῦ Ραιδεστινοῦ τὰ μέλη, ἀλλὰ δὲν εὑρίσκουν τὴν δέουσαν ὑποστήριξιν ἐκ μέρους τῶν ἐπιτρόπων φειδολευομένων περὶ τὴν συγκρότησιν τῶν χορῶν, ἀφίνοντας τοὺς πρωτοψάλτας ξηροὺς ξηροὺς ἄνευ τῶν ἀπαραιτήτων δομεστίχων.

Α. ΜΩΡΑΪΤΙΝΤΣ

ΕΠΑΡΧΙΑΚΗ ΖΩΗ

ΧΑΛΚΙΣ

Μὲ πᾶσιν μεγαλοπρέπειαν ἑορτάσθη καὶ ἐνταῦθα ἡ ἐθνικὴ ἑορτή.—Ἀπὸ τῆς πρωΐας ἡ μουσικὴ τῆς πόλεως διεθοῦσα τὰς ὁδοὺς ἐταιάνισε τὸ ἐθνικὸν ἐνῷ ἐκ τοῦ φρουρίου Καρὰ-μπαμπᾶ 21 κανονιοβολισμοὶ ἐχαιρέτισαν τὸ ἐπίσημον τῆς ἡμέρας.—Περὶ τὴν 10ην π. μ. ὥραν ἐψάλη δοξολογία ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Δημητρίου εἰς ἣν παρέστησαν πάντες οἱ ἐπίσημοι, ὁ Νομάρχης κ. Πουριώτης, ὁ Δήμαρχος κ. Κακκαράς, ὁ ἀρχιραβῖνος ὁ Μέραρχος κ. Δελαγραμμάτικας μετὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ Β. Ναυτικοῦ, ἅπαντες οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ πλῆθος κόσμου.

Οἱ μαθηταὶ καὶ αἱ μαθήτριαι μετὰ τῶν καθηγητῶν καὶ διδασκάλων κρατοῦντες μικρᾶς σημαίας ἅπαντα τὰ σωματεῖα τῆς πόλεώς μας μετὰ τῶν σημαιῶν των.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς δοξολογίας ἅπαντες οἱ μαθηταὶ ψάλλοντες διάφορα πατριωτικὰ ἄσματα, συνεκεντρώθησαν εἰς τὸ Γυμνάσιον ἔνθα ὁ καθηγητὴς κ. Ρεντίφης ἀνέπτυξεν τὸ ἱστορικὸν τῆς ἡμέρας.

Τὸ ἑσπέρας ἐγένετο ὑπὸ τῶν μαθητῶν καὶ τοῦ στρατοῦ λαμπαδοφορία ἀκολουθοῦντος πλήθους κόσμου, κατέληξαν δὲ εἰς τὴν θαυμασίας διακεκοσμημένης δημαρχίας ἐκ τοῦ ἐξώστου τῆς ὁποίας ὁ καθηγητὴς κ. Κούμπαρης ἐξεφώνησε πατριωτικώτατον καὶ μακρὸν λόγον, τὸ πέρας τοῦ ὁποίου ἐκάλυψαν οὐρανομήκεις ζητωκραυγαὶ ὑπὲρ τοῦ δαφνοστεφοῦς Βασιλέως μας—τοῦ ἔθνους τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ καὶ στόλου καὶ οὕτω ἔληκεν ἡ ὡραία αὕτη τελετή.

*Εὐάγ. Κρῆ*ς
Χαλκὶς 25-3-914

ΡΕΘΥΜΝΟΝ—ΚΡΗΤΗΣ.

Ἀνεχώρησαν πρὸ ἡμερῶν ἐκ τῆς πόλεώς μας 50 Ἀντάρται ὑπὸ τοὺς ἀρχηγοὺς Δημήτριον Ζουρισιανὸν καὶ Μιχ. Κατεπανάκην ὅπως μεταβῶσιν εἰς Ἤπειρον καὶ ἀγωνισθῶσιν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας αὐτῆς. Σύσσωμος ὁ λαὸς τῆς πόλεώς μας προέπεμψε τοὺς γενναίους τούτους ἀντάρτας ζητωκραυγάζων ἐνθουσιωδῶς. Εἰς τὸν ἀναχωρήσαντα διὰ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν Ἠπειρωτικὸν ἀγῶνα ἀγαπητὸν φίλον μου κ. Ἀναστάσιον Χοιμπίτην εὔχομαι κατευόδιον καὶ καλὴν ἐπάνοδον.

Εὐάγγελος Ε. Φωτάκης

Τροιζήνιον. Μὲ συγκίνησι καὶ ἐνθουσιασμὸ ἀνοίγουμε τὰς πύλας τῆς «***Χαρᾶς***» στοὺς παληούς, καλοὺς φίλους τοῦ Α.Ο.Δ.Ο. Χθὲς μᾶς ἔγραψε καὶ ὁ κ. ***Σεκῆκος*** καὶ μᾶς ἔστειλλε καὶ δύο τραγουδάκια του. Ὁ ***Κρούπ*** τακτικώτατος καθὼς βλέπετε. Ἀκόμα ὁ ***Σταματούλης***. ὁ ***Στάμ***. καὶ ἀκόμα ὁ ἀγαπητὸς Ρουτλάνδος, ποῦ μᾶς ἔστειλε ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν ἕνα τεράστιο πάκο συνεργασίας.

Ἡ «Χαρὰ» περιμένει τὴν συνεργασίαν ὅλων τῶν ἀγαπημένων φίλων της, μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας.

Καὶ δημοσιεύουμε πρῶτο, πρῶτο ἕνα τραγουδάκι τοῦ ἀγαπητοῦ ***Τροιζηνίου***.

Στὴ «Χαρὰ»

Χαῖρε «Χαρὰ» ποῦ χαίρεται κανεὶς σὰν σὲ [διαβάζει
«Χαρὰ» ὅπου χαροποιεῖς τὸν ἄχαρο καὶ χα- [ρωπό.
μὲ χίλια δυὸ χαρούμενα ποῦ τὸ Κεντρὶ σοῦ βάζει
Μὲ ἕνα χαμοκέντητο, πειρακτικὸ σκοπό,
«Χαρὰ» μὲ χάρι πάντοτε νὰ χαίρῃς καὶ νὰ ζῇς
καὶ χάρο νὰ μὴν δῇς.

Κ, Π. ***Βεροιόπουλον, Σπάρτην***. Αἱ συνδρομαὶ ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν. Σᾶς γράφομεν ταχυδρομικῶς. — ***Κλεοπάτραν Βασίλισσα***, Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὀλίγον ἀσαφὴς ἡ ἀγγελία, Ἔτσι ὅμως μᾶς ἐστάλη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐπὶ πληρωμῇ Ἴσως πρόκειται περὶ μηχανῆς ῥαψίματος χαρτιῶν.—***Μικρὸν Χαριτωμένον***, Ἐλήφθησαν καὶ εἶνε πράγματι χαριτωμένα.—***Νικόλ. Γ. Ἀθανασιάδην Ἡράκλειον, Αἰμίλ. Ζουρνᾶ*** ἐλήφθησαν.—***Θεμιστοκλῆν Νούσην Θ)νίκην***. Ἐλήφθησαν καὶ ἔχουσι καλῶς· ἀλλ' ἄραγε ἦσαν ἀπαραίτητοι αἱ ἀλγεβρικαὶ ἐξισώσεις.—***Ι. Ν. Φουρνάζον*** ἐνταῦθα, ***Δ. Βαγγέλην*** Πρέβεζαν, ***Ι. Ρούσσον*** Βόλον, ***Γεώργιον Πριμικίρην*** ἐλήφθησαν.—Εἰρήνην Λειβαδᾶ, ἐλήφθη καὶ βεβαίως γενικὴ ἡ φορολογία τῶν γραμματοσήμων πρὸς ἐλάφρυνσιν τῶν βαρυτάτων δώρων.—Σωτήριον Χαντζῆν Θεσσαλονίκην, ἐλήφθησαν καὶ σᾶς συγχαίρομεν διὰ τὴν μαθηματικὴν τελειότητα.

Κ. Δεκαρ. Πειραιῶς 12, ἐλήφθει. Εὐχαριστοῦμεν,—Ν. Π. Ἐλήφθησαν.—Κ. Μ. Θεοδωράκην. Εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Τὸ μόνον πρᾶγμα ποῦ δὲν δανείζεται εἶνε ἡ τύχη. Ἔτσω ὅμως διπλῇ καὶ βλέπωμεν.

Χαράλαμπον Καραβίαν Ἰθάκην. Ἐλήφθη καὶ ἐνεκρίθη.

Κλεοπάτραν Σταυρίδου. Ἔχει καλῶς.—Ἑλ. Βασιλιάδου, Στυλίδα. Περίεργον. Ἡ ἀποστολὴ ἐντεῦθεν γίνεται τακτικ. Πάντως ὅμως κάτι πταίει, τὸ ὁποῖον θὰ φροντίσωμεν νὰ διορθώσωμεν.

Νῖκον Ἐλευθερίου Χανιά. Ἐλήφθησαν καὶ ἐνεκρίθησαν.

Νῖκον Τζωρτζάκην. Ἐλήφθησαν καὶ θὰ δημοσίευθοῦν σποραδικῶς ὡς ἐκ τοῦ εἴδους των.

Κ. Μιχαηλίδην. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη μὲ τὰ μικρά σας παράπονα γιὰ τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν ἔχετε πλήρες δίκαιον. Εἶνε βλέπετε τὸ ***παλκουέτ*** ἐκ μέρους τῶν ἀνυπομόνων τὸ ὁποῖον κανονίζει τὰς προτιμήσεις. Τοῦ γιατὴ ἐκ μέρους τοῦ Μουφτῆ.

Γεώργιον Μπαγλαγιᾶ Λεωνίδα Σαμαρτζῆν. Τὸ ἀνέκδοτον θὰ δημοσιευθῇ, τὸ ἄλλο πολὺ μεγάλο.

Χ. Ζαχαράκην. Σχοινὲ Κρήτης. Ἐλήφθησαν Βεβαίως πωλεῖτοι εἰς Ἀλεξάνδρειαν παρὰ τῶν πρακτορείῳ Ἑταιρείας Τύπου.

Χρ. Καραθανάσην. Βαθύ. Σᾶς παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς στείλετε τ' ἀκρογιάλι σὲ ξεχωριστὸ χαρτὶ γραμμένυ.

Ι. Κουτρολίκον Ἄμφισσαν Μπράβο σ'τὴν Χάρμαινα ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ τὴν στείλῃς στὸν Σύλλογον.

Τῖτον Καρρέρ. Μᾶς ὑποχρεοῖ ἡ εὐγένεια τῆς ἐπιστολῆς σας, τὸ φύλλον σᾶς ἀποστέλλεται τακτικά.

Κ. Ροζάνην ὀλίγον ἀργά.

Α. Πίτσον. Εἰς τοὺς τακτικοὺς εἶνε πάντοτε ἡ ὁρισθεῖσα μηνιαῖα προθεσμία, εἰς τοὺς τοῦ σπιτιοῦ ὅμως διὰ τὸ κύκλον ὁρίζεται ἑβδομαδιαία.

Γ. Γκίτσον Γύθειον. Δεχόμεθα εὐχαρίστως καὶ ἀναμένωμεν τὴν ἵδρυσιν τοῦ Συλλόγου.

Νικολ. Ἀργυροπούλου. Πύργον Ἠλείας, ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν.

Διδα Νίκα Ααλέκου ἐνταῦθα. Ἐπιφυλασσόμεθα εἰς συγχαρητήρια διὰ σοβαρότερα, ὁπότε μπορεῖτε νὰ συμβουλευθεῖτε καὶ τὸν γιατρό.

Δ. Ροβάκην, καλῶς ὥρισες, ἐλήφθησαν.—Γ. Λουκᾶν. Μοναστήριον. Καλό; ἀλλὰ πολὺ μεγάλο στεῖλε μας κάτι τι ἄλλο.

Μαίρην Παπαθεοδώρου Στύρα. Θὰ δημοσιευθοῦν. Ὀλίγην ὑπομονήν.—***Μαρίαν Μαμίδη*** Ἄρταν. Ἔχει καλῶς.—Δ. ***Ληξουργιώτην***, Ληξούριον. Θὰ δημοσιευθῇ. Πολὺ καλό.—***Ε. Μανσόλαν***. Θὰ δημοσιευθοῦν.—***Α. Κουτελάκην***, Χίον. Πέντε δραχμὰς ἐτησίως.—Ε. Στελάκην, Μονεμβασίαν. Τὰ παρατσούκλια θὰ δημοσιευθοῦν.—Γ. Κακουσαῖον, Μονεμβασίαν. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας σας.—Λ. Ν. Στεφανίδην, Χανιά. Ἐλήφθησαν καὶ θὰ δημοσιευθοῦν.

Α. Βαρβαγιάνην, Ἐνταῦθα. Θὰ δημοσιευθοῦν.

Σ. Μαράβαν. Θὰ δημοσιευθῇ.

Ἰωάνναν Ἀνδριανοπούλου, Πύργον. Πολὺ ὡραῖα. Θὰ δημοσιευθοῦν.

Κομήτην. Καλό. Θὰ δημοσιευθῇ.

Σ. Σκονδρόπουλον. Ἐνταῦθα. Διὰ νὰ συνεχίσωμεν δημοσίευσιν πρέπει νὰ ἐμβάσητε διὰ τὸ δημοσιευθὲν καὶ τὰ ἄλλα δραχμὰς πέντε.

Ἀναγνώστας Σουληνά. Παρεξήγησις καὶ τίποτε ἄλλο. Παρακολουθήσατε τὰ ἄλλα φύλλα.

Ν. Ἐλευθεριάδην Χανιά. Θὰ γίνουν ὅπως λέτε. Ἐγγράφεσθε δωρεάν. Τὸ τραγουδάκι σας θὰ δημοσιευθῇ.

Ι. Ἀργυρίου. Ἀράχωβα. Πολὺ ὤμορφα. Θὰ δημοσιευθοῦν.

Μ. Κερκιώτης. Σάμον. Θὰ δημοσιευθῇ.

Σ. Σκριβάνον, Πειραιᾶ. Καλό, θαυμάσιο, ἀλλὰ μὴν βιάζεσθε. Νὰ ξέρατε πόσα καὶ πόσα καὶ πόσοι περιμένουν.

Κ. Τσάτσον, Αἰτωλικόν. Ὡραιότατον. Θὰ δημοσιευθῇ.

Μύρσίνην Καραβία, Μυτιλήνην. Δόσις ἐλήφθη, τὰ σταλέντα θὰ δημοσιευθοῦν.

Π. Πετρίτσην. Θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀλλὰ τὰ ψευδώνυμα πρέπει νὰ τὰ ἐγκρίνει ἡ «Χαρὰ» πρῶτον, ὥστε στείλατε τὰ τῆς ἐγκρίσεως.

Η. Πίτζαν, Θεσσαλονίκην. Τὰ λόγια σας μαργαριτάρια, Στεῖλε μας καὶ τίποτε δικό σας.

Σ. Μπεγδανόπουλον. Θὰ δημοσιευθοῦν.

Μαραμένον Κρίνον, Πύργον. Ἔμορφα. Θὰ δημοσιευθοῦν.

Ἕλλην Καλομενοπούλου, Ρέθυμνον. Εὐχαριστοῦμεν. νὰ στείλετε ὅτι θέλετε.

Ι. Λιθαλιώτην, Στυλίδα. Θ. Μανίνον, Καλάμας, Δ. Φαρμακίδην, Βόλον, Χαρίκλειαν Οἰκονομοπούλου, Αἴγιον, Ι. καὶ Χ. Καραπατῆ Βόλον, Μ. Ἀνιτσᾶ, Χ. Καρώνην Καλάμας. Ἐνεγράφητε. Σᾶ, εὐχαριστοῦμεν.

Ἀνδρ. Φωτεινόπουλον Κων)πολιν, Τιμ. Γεωργιάδην Θεσ)νίκην, Συμεὼν Παπαδάκην Πρέβεζαν, Δ. Μαγνησαροπούλου, Κ. Ρήγγαν Ἀγρίνιον, Ν. Θεοφανοπούλου. Basile Katselianos. Acθmoun ed-Roman. Σ. Μακρῆν Ἐνταῦθα, Χ. Καραθανάσην Βαθύ, Κ, Ν. Πετροχείλου Ἀρεόπολιν, Κ. Σαμαρᾶν, Θεμ. Βανιώτην Βαθύ, Κ. Ἰωακεὶμ Βαρώσια, Χρ. Καραγκούνην Καστορίαν, Γ. Λουκᾶ Μονασνήριον. Κυρ. Εὐσταθίου Σάμον, Γεώργ. Κακῆν Πειραιᾶ, Ν. Τσόκον Τρίκκαλα, Α. Μαραγκὸν Ἄργος, Π. Χ. Μονοκρούσον Ληξούριον, Κ. Ταβλᾶν Ἐνταῦθα, Ἄνναν Τσιμρῆ Ἐνταῦθα, Ἰουλίαν Καμαρινοῦ Καλάμας, Ἑλένην Γ. Νικοπούλου, Β. Σωτηρίου Λειβανάταις, Εὐαγ. Τσιλιγκιριδην Πειραιᾶ, Ι. Σγοῦτζον Χῖον, Δ. Ἀλέσαντον Πρέβεζαν, Γ. Καρρὲρ Μοναστήριον, Π. Πατρινόν, Γ. Χαρίτσην Διαβολίτσιον, Γ. Ν. Βέρον Ὕδραν, Ν. Εὐσταθίου Σάμον, Γ. Μπιρμπούρην Ἀστακόν, Θεμ. Μυρογιάννην Μυτιλήνην, Β. Χαραλάμπους καὶ Ἀθ. Ταμπούρην Ἀστακόν, Μ. Γιώτην Ἐνταῦθα, Ἐμ. Γκολονόμου Ρέθυμνον, Β. Πανταζόπουλον Χαρακοπιό, Χ. Καπήσην, Π. Α. Ἰνάννου Κόρινθον, Δ. Ἀφεντουλίδην Πειραιᾶ, Θ. Παπαγεωργίου Ἐνταῦθα, Χρ. Μπαϊγκρῆν, Ὀδ. Κοκκώσην, Ε. Ἀντζοῦς Ἐνταῦθα, Φ. Κ. Καραμαήδην, Π. Καγεώργην Ἐνταῦθα, Εἰρήνην Λειβαδᾶ Βόλον, Σπυρ. Κοῦτρον Κόρινθον, Δ. Γιολδάσην Τρίκκαλα, Ν. Σ. Κτενιάδην Ἀθῆναι, Π. Πετούνην Τρίπολιν, Ἀλεξ. Ἀλεξάνδρου Ἀθῆναι, Γ. Ἀναγνώστου, Ε. Διάφαν Κοζάνην, Α. Ἐλευθεριάδην Βόλον, Μικρὸν Χαριτωμένον, Θ. Γροπονησσιώτην Κοκκῶνι, Κ. Ι. Ρήγαν Ἀγρίνιον, Δώραν Γιαννακάκου Γύθειον, Κλεοπάτραν Κλάπα Πρέβεζαν, Δίτην Πάνου, ἡ ἀρσακειὰς δὲν ἀσχολεῖται εἰς λύσεις διαγωνισμοῦ, Ἀλίκη Πείρκην Ἄργος, Δ. Καλογεράκην, Ἀλέκον Σταυράκην Χανιά, Ν. Πετροῦτσον, Γεωργ. Χρ. Παππαδόπουλον, Ἠλίαν Χ. Παππαδόπουλον, Α. Ταμβαροπούλου Τρίκκαλα, Δ. Κουνσογιάννην Τρίπολιν, Γερ. Λιβιερᾶτον Ληξοῦρι, Ηλ. Σανιδοπούλου Τρίπολιν, Δημ. Γ. Ζαγκλῆν. Ἐλήφθησαν.

Κρέοντα Φιλιατρά. Ἀρκετὰ μεγάλο, ἐπιδιώξατε στὸν λυρισμὸν τὴν συντομίαν νὰ εἶσθε πλέον ἀρεστός.

Ἑλλένην Κρητικοῦ ἐνταῦθα. Συγχαριτήρια εἰς τὸν ἀδελφόν σας. Σύστασις ἐκ μέρους συμμαθητρίας σας.

Κ. Μπεναρδῆ, Σύρον. Δίκαιον ἔχετε, ρώτησε ὅμως καὶ τὸν συμπολίτην σας κ. Σαλάχαν τί ἰδέαν ἔχει.

Ἄλεξ. Καπηλιάδην, Καϊλάρια. ἐνεγράφησαν. Σᾶς γράφομεν ταχυδρομικῶς.

Μιχαὴλ Φωτίου, λοχίαν 29ον Σ)γματος. Ἀφ' οὗ κοντὰ στὸν Ἄρην ὑπάρχει θέσις γιὰ τὸν Ἑρμήν, δεχόμεθα. Σᾶς γράφομεν ταχυδρομικῶς.

Μ. Χαλκιαδάκην. Δεχόμεθα στείλατε.—Ρ. Θεολογίτην. Ἐπειδὴ εἶνε μεγάλο, πρέπει νὰ ἔχητε καὶ μεγάλην ὑπομονήν.

Ε. Γεντέκον, ταχυδρομικῶς. Π. Πετρίδην. Ἔχει καλῶς.

Α. Peterson Δυστυχῶς ἡ καλή μας θέλησις προσκρούει εἰς τὰ δικαιώματα ἡ προγενεστέρων σας. Διὰ τὴν προτίμησιν 3 λεπτὰ τὴν λέξιν.

Παν. Βρούστην Γύθειον. Ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν, ποίημα ἐνεκρίθη.

Κ. Α. Καρπούζην, Χ. Χρυσούλην, Μάνδραν. —Γ. Κ. Τσαλαμαρόπουλον. Αγ. Ἄνναν, Α. Σ. Φάρρον Πειραιᾶ Κωδὴμ ἐνααῦθα. Καλλιόπην Παπαϊωάννου Κύμην, Β. Κουβέλην Αἴγιον, Ι. Πολυμένου Θεσ)νίκην, Θεοδόσην. Σ. Δημοπούλου Ναύπκιον! Σάββαν Βουγιούκα, Ἀρμὰντ Αἰβύπτου, Κων. Θ Παππαδήμαν ἐνταῦθαν, Ἄσταον Φεγγάρην Βόλον, Μ. Θεοδωρίδην Γιδᾶ, Ἐλεύθερον Καβάλλα, Μικρὸν Χαριτωμένον ἐνταῦθα, Β. Κομήτην Ἀλεξάνδρειαν, Σ. Μπαζιωνόπουλον. Σ. Γαβρούλην Ἀράχωβαν, Ἰωάννα Ἀνδριανοπούλου Πυργον, Μίμην ἐνταῦθα, Γ. Ἰωακεὶμ Πειραιᾶ, Γ. Ν. Κακουσέων Μονεμβασία, Κιμεμβοῦρ Γ. Ζ. Λευθεαιώτην Κέρκυραν, *Ἠλίαν Δροσιύποαλον*. Εκάγ. Μάλλιον, Ἐλευθ. Στελάκην Μονεμβασίαν, τὰ ἔργα σας ἐλήφθησαν καὶ ἐνεκρίθησαν.

Ἀμάλθεον Φέλλιν, Μιχαὴλ Θεοδωρίδην, Νικίταν Πετροῦτσον. Ἀπερίφθησαν ὡς γραμμένα ἐπὶ τῶν δύο πλευρῶν τοῦ χάρτου.

ΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΜΑΣ

Στὸ περασμένο φύλλο δὲν σᾶς εἴχαμε διαγωνισμὸν ἕνεκεν πληθώρας ὕλης.

Σήμερα σᾶς δίνουμε ἕνα διαγωνισμὸν αἰσθητικῆς, γούστου, ποιήσεως.

«Σᾶς ἀρέσουν τὰ γαλανὰ ἢ τὰ μαῦρα μάτια;»

Ἑκάστη ἀπάντησις ἔμμετρος ἢ πεζὴ πρέπει νὰ συνοδεύεται διὰ νὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν καὶ ἀπὸ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον.

Ἡ ἐξυπνοτέρα ἀπάντησις θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν «Χαρὰν» μαζὺ μὲ τὴν φωτογραφίαν τοῦ ἀποστολέως.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ.—Εἰς τὸ ἄλλο φύλλο θὰ δημοσιευθοῦν τὰ ὀνόματα τῶν βραβευθέντων διὰ κληρώσεως λυτῶν τῶν πρώτων διαγωνισμῶν τῆς «Χαρᾶς».

ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΣΑΣ

Ἀνταλάσσω καρτ-Ποστάλ. Προτιμῶ καλονάς. Ἀπογοητευμένον Κιθαρωδόν. Ρ. Σ. Κοζάνην.

Γεώργιον καὶ Μιχαὴλ Τσαλαμαρόπουλον.
Εὐχαριστῶ
Κυρίτσης Τσαλαμαρόπουλος.

Ἐγκρίνεται τὸ ψευδώνυμον «Εὔελπις»

Ἀτρόμητος Εὔζων
Ἀποτελέσματα διαγωνισμοῦ πρώτου.
Νακόπουλος, Δημητρίου. Στίγγος, Λιάππας. Μέσας, Καψάλης.
Δευτέρου.
Παπαϊωάννου, Μίστρας, Ναρόπουλος, Καρακώστας, Εὐσταθίου, Διαμαντῆς, Παύλου, Ἀθανασίου.
ὁ Γραμματεὺς

Σύλλογος «ἡ Κυανόλευκος»
ἕδρα: Καλάμαι

Ἱδρύεται σύλλογος ἐν Καλάμαις ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «ἡ Κυανόλευκος». Σκοπὸς τοῦ συλλόγου ἔσται ἡ ὑποστήριξις τῆς «Ἐθνικῆς Χαρᾶς».—Μηνιαία συνδρομὴ εἰς τὸν σύλλογον λεπ. 25. Ζητοῦνται πανταχόθεν ἀντιπρόσωποι.—

Διεύφυνσις: Νίκον Μέντην
Διὰ σύλλογον «ἡ Κυανόλευκος»
Εἰς Καλάμας

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Η «ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ»
Ἐν Βόλῳ
Αος Μέγας Διαγωνισμὸς
Προβλήματα

1ον «Εἰς 150 τρῦπαις 400 κουκουβάγιαις»
Ποῖος θὰ ἠμπορέσῃ νὰ λύσῃ τὸ δημῶδες τοῦτο αἴνιγμα·

Σημειωτέον ὅτι εἰς ἑκάστην ὀπὴν δύναταί τις νά θέσῃ ὁσαδήποτε θέλει γλαύκας ἀρκεῖ μόνον ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ἐν ἑκάστῃ ὀπῇ νὰ εἶναι περιττός.—

Ὅροι

Ἑκάστη λύσις δέον νὰ συνοδεύηται μὲ 20 λεπτον ἀσφράγιστον γραμματόσημον ὑπὸ τῶν μὴ μελῶν, μὲ 10λεπτον δὲ ὑπὸ τῶν μελῶν.—ῶύτης λογίζεται καὶ ὁ λύων ὁσαδήποτε ἐκ τῶν ἀνωτέρω προβλημάτων.—Λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 10ης Μαΐου.—

Βραβεῖα.

Ὁ 1ος κληροθησόμενος θὰ κερδίσῃ δραχμὰς 10.
Ὁ 2ος ἕνα ἐνσταντανέ.
Ὁ 3ος ἐτησίαν συνδρομὴν εἰς τὴν «Ἐθνικὴν Χαράν.»
Ὁ 4ος ἕνα τόμον ἐκ τῶν τοῦ Ἰουλίου Βέρν.
5ος μέχρι τοῦ 7ου ἀνὰ ἐτησίαν συνδρομὴν εἰς τὸν Σύλλογον.
8ος μέχρι τοῦ 10ου ἀνὰ ἑξάμηνον συνδρομὴν εἰς τὸν Σύλλογον.
11ος μέχρι τοῦ 15ου ἀνὰ ἓν λαχεῖον τοῦ Συλλόγου.—

Δήλωσις

Ἐκτυπωθέντων τῶν λαχείων τοῦ Συλλόγου ὡρίσθη ἡ τιμὴ αὐτῶν εἰς λεπτὰ 50 θὰ κερδίσωσι 40 ἀριθμοί. ἐξ ὧν ὁ 1ος δραχμὰς 50.— Ὁλικὸν ποσὸν κερδῶν δραχμαὶ 200.—

Ἀρχαιρεσίαι Συλλόγου

Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν διὰ τὸ δεύτερον τρίμηνον τοῦ ἐνεστῶτος ἔτους ἐξελέγησαν:
Πρόεδρος: «Φοῖβος Οὐράνης»,
Ἀντιπρόεδρος: «Ἐλπιδοφόρος Κυανόλευκος»,
Ταμίας: Παῦλος Ῥεάλης,
Γραμματεύς: «Νίκης Φτερούγισμα»,
Σύμβουλοι δέ: «Αἱμοσταγὲς ξῖφος», «Μαγευτικὸν Σέλας», «Ζέφυρος» καὶ «Φτερωτὴ Ἐλπίδα».—

2ον.— Βοσκός τις ἐρωτηθεὶς πόσα ἀρσενικὰ καὶ πόσα θηλυκὰ πρόβατα εἶχεν, ἀπήντησεν: «Ἂν τρία θηλυκὰ πρόβατα γίνουν ἀρσενικὰ θὰ ἔχω τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν. Ἀλλ' ἐὰν ἀπεναντίας τρία ἀρσενικὰ γίνουν θηλυκὰ ὁ ἀριθμὸς τῶν θηλυκῶν θα εἶνε πενταπλάσιος τῶν ἀρσενικῶν». Πόσα πρόβατα ἀρσενικὰ καὶ πόσα θηλυκὰ εἶχεν;

3ον.— Πῶς δυνάμεθα νὰ διαιρέσωμεν τὸν ἀριθμὸν 125 εἰς τέσσαρα μέρη οὕτως, ὥστε ἐὰν εἰς τὸ πρῶτον προστεθῶσιν (4), ἐὰν ἀπὸ τὸ δεύτερον ἀφαιρεθῶσι 4, ἐὰν τὸ τρίτον πολλαπλασιασθῇ ἐπὶ 4 καὶ τὸ τέταρτον διαιρεθῇ διὰ 4 νὰ προκύπτῃ ὁ ἀριθμὸς (20) εἴκοσι;

Δημοψήφισμα ψευδωνύμων θριάμβου

Ἐν Γυθείῳ

Ὁ Σύνδεσμος Θρίαμβος ἐγκρίνει ἀντὶ 30 λεπτῶν ψευδώνυμα.

Ἐκ τῶν ἐγκριθέντων θὰ ἐκλέξῃ 12 ὡς ὑποψηφίους τοῦ δημοψηφίσματος ἃ δημοσιευθήσονται ἐν τῇ «Χαρᾷ.»

Ἐκ τούτων οἱ λοιποὶ ψευδωνυμοῦχοι θὰ ἐκλέξωσι διὰ Δήφου 4.

Τὸ πρῶτον τὸ συγκεντρῶσαν περισσοτέρους ψήφους θὰ λάβῃ βραβεῖον ἐνσαντανέ.
2ον ὡρολόγιον τσέπης
3ον) Τόμος Ἰουλίου Βέρν.
4ον) Ἑξάμηνον συνδρομὴν «Χαρᾶς« προθεσμία τῆς 1 Ἰουνίου.

Δ)σις
ΚΩΝΣΤ. ΡΟΖΑΚΗΝ

Χαιρετίζοντες ἀναγνώστας καὶ ἀναγνωστρίας «Χαρᾶς» δηλοῦμεν ὅτι ἱδρύομεν σύλλογον ὑπὸ τὴν ἐπονυμίαν «ΕΛΠΙΔΟΦΟΡΟΣ» ἑδρεύοντα ἐνταῦθα καὶ σκοποῦντα διάδοσιν «Χαρᾶς». Ὅθεν ζητοῦμεν ἔνθερμον ὑποστήριξιν πάντων, ὑποσχνούμενοι συχνοὺς διαγωνισμοὺς ἀσκήσεων δημοψηφισμάτων καὶ ἄλλων πρωτοτύπων διαγωνισμῶν.

Μηνιαία συνδρομὴ δραχμὰς 0,30.
Λαχεῖον συλλόγου δραχμὰς 0 25

ΚΕΡΔΗ ΛΑΧΕΙΟΥ

Α'. δραχμὰς 10. Β'. ἐτησία συνδρομὴ εἰς «Χαράν», Γ'. ἑξάμηνος συνδρομὴ ἡμετέρῳ συλλόγῳ. Δ'. τρίμηνος συνδρομή.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Α'.

1. **Φοβοῦ —— ψευδ—καν—ψευδ Ο†.** (τας / ψευδ / βολας / ψευδ)
2. **Ὅσοι λόγος μας θὰ ὁδηγῆση.**

ΚΕΡΔΗ

Α', δραχ. 5. Β'. Γ'. δραχ. 2. Δ'. Ε'. 2 λαχεῖα συλλόγου.

ΟΡΟΙ

—Λύτης θεωρεῖται ὁ λύων καὶ ἓν τῶν ἀνωτέρω.

—Λύσις δέον νὰ συνοδεύηται ὑπὸ δεκαλέπτου γραμματοσήμου. δεκτὴ μέχρι τέλους Ἀπριλίου.

—Συνδρομητὴς ἡμετέρου συλλόγου λαμβάνει 1 λαχεῖον δωρεάν, καὶ ἀποστέλλει λύσεις διαγωνισμῶν ἄνευ γραμματοσήμου.

Διεύθυνσις: Σύλλογ. «ΕΛΠΙΔΟΦΟΡΟΣ»
Poste Restaute
Ἀθῆναι

ΣΥΛΛΟΓΟΣ »ΤΡΟΠΑΙΟΦΟΡΟΣ«
ΜΗΝΙΑΙΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
(*Ἀπριλ.*)

1 Παίγνιον Πῶς τὰ κάτωθι δέκα σπίρτα
IIIIIIIIII
γίνονται 4 χωρὶς νὰ πάρωμε κανένα.

Αἴνιγμα

Χίλιοι μύριοι καλογέροι
σένα δένδρο κρεμασμένοι

Λύσεις δεκταὶ τῶν μελῶν δωρεὰν τῶν ἄλλων μετὰ 5λέπτου γραματοσήμου μέχρι τέλους Ἀπριλίου. Βραβεῖα 1) συνδρομὴ «Χαρᾶς» ἢ δραχμὰς 5. 2) συνδρομὴν συλλόγου ἢ δραχμ. 2. 3) 4 λαχεῖα συλλόγου ἢ δρ. 1 (ἴδετε καὶ 10 φύλλον «Χαρᾶς»).

Ζητοῦνται πανταχόθεν δραστήριοι ἀντιπρώσωποι. Ζητήσατε Καταστατικά. Ἀντιπρόσωποι εἰς Ἁγίαν Ἄναν, Χαλκίδος, εἶνε ὁ κ. Γεώργιος Τσαλαμαρόπουλος. Ὅλοι μὲ τὸν σύλλογόν μας. Ἀποτανθῆτε Κωνσταντῖνον Μιχαηλίδην Ρ. Β. Ἰωάννινα.

Πειραϊκὸς Σύλλογος «ΔΟΞΑ»
3ος διαγωνισμὸς διμηνίας

5. **Ποῖα νῆσος ἀνοιγοκλείει ;**
6. **——ο—ο υ —ε ι—ο υ.**

Ὅροι-βραβεῖα (ἴδε φύλλα «Χαρᾶς» 10, 11.)

Δήλωσις

Ἑκάστη λύσις μετὰ τοῦ γραμματοσήμου ἀντιστοιχεῖ πρὸς ἕνα κλῆρον κατὰ τὴν κλήρωσιν.
Διεύθυνσις : *ΔΟΞΑΝ*
Πειραιᾶ Ρ. Β.

Η „ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΟΑ„

Προφθάνει ἡ «***Ἐθνικὴ Χαρὰ***» ν' ἀναγγείλῃ τὴν ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος ἐμφάνισιν τοῦ 16ου τόμου τῆς μοναδικῆς μας αὐτῆς Ἐθνικῆς Ἐπιθεωρήσεως, ἧς ἡ νέα ἔκδοσις Πλουτίζει τὴν Φιλογογίαν καὶ τὴν Καλλιτεχνίαν τῆς Πατρίδος μας καὶ κυριοκεκτικῶς προσφέρει εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Δημόσιον ἕνα θαυμαστὸν Ἔργον, προωρισμένον νὰ σημειώσῃ ἐποχὴν προόδου καὶ καινοτομίας ἀγνώστου τελείως εἰς τὰς παρ' ἡμῖν Ἐκδόσεις. Ἡ «***Ποικίλη Στοὰ***» τοῦ 1914 μὲ τὰς 600 μεγάλας καὶ καταπληκτικὰς ἀληθῶς εἰς πλοῦτον εἰκόνων καὶ ἄρθρων σημασίας καὶ σοβαροῦ ἐνδιαφέροντος σελίδας της, εἶνε πλέον ἔργον ἐπιβολῆς καὶ χαρακτηρισμοῦ, οὐ μόνον εἰς γενικὸν ἄρθρον θὰ διαγράψῃ ἡ «***Ἐθνικὴ Χαρὰ***», σπεύδουσα σήμερον ἁπλῶς νὰ διαλαλήσῃ τὴν Ἔκδοσιν τοῦ ἔτους 1914 τῆς «***Ποικίλης Στοᾶς***», οὗ τὴν ἀπόκτησιν δὲν θὰ ὑπάρξῃ Ἕλλην ὅστις νὰ μὴ ἐπιζητήσῃ, ἐνθαρρύνων οὕτω ἕνα ἔργον πρωτοφανὲς εἰς τὸ εἶδός του καὶ ἄξιον τῆς θερμοτέρας ἐνισχύσεως καὶ ὑποστηρίξεως.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ὡραῖον εἰς ἐκδοτικὴν ἐμφάνισιν καὶ μὲ ἐκλεκτὸν περιεχόμενον ἐξεδόθη ὑπὸ γνωστοῦ καὶ τόσον παραγωγικοῦ λογοτέχνου «Τυμφρηστοῦ» νέον φιλολογικὸν πόνημα ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἄρωστες ψυχές», Πρόκειται δι' ἕνα ὡραῖον ρωμάντσο διαρρυθμισμένον ἡμερολογιακῶς, μὲ ποιητικὰς ἐντυπώσεις ἐκ τῆς ζωῆς καὶ ἄλλας σκέψεις εἰς τὰς ὁποίας πράγματι διαπάλλεται μία πολὺ λεπτὴ καλλιτεχνικὴ εὐαισθησία καὶ εὐγένεια. Τὸ ἥμισυ ἐπίσης τοῦ βιβλίου καταλαμβάνεται ὑπὸ πρωτότυπον καὶ νεωτεριστικὸν εἰς ἰδεολογίαν τρίπρακτον δράμα, ὑπὸ τὸν τίτλον ἡ «χειραφητημένη Κακοῦργος».

Προσεχῶς ἐκδίδεται τὸ πασχαλινὸν ἡμερολόγιον τοῦ περιοδικοῦ «Ὁρμὴ» μὲ συνεργασίαν τῶν γνωστοτάτων λογίων μας κ. κ. Φ. Γιοφύλλη, Τάκη Μπαρλατάκη Παπατσούνη, Ναπ. Λαπαθιώτη καὶ Ἐμμ. Μαγκάκη.

Ἕνας φρικώδης ἐφιάλτης παρηκολούθει πλέον τὸν Ἰούδαν, ὅστις μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ μετέβη καὶ ἀπηγχονίσθη κατόπιν τῆς προδοσίας τοῦ Κυρίου καὶ Διδασκάλου